

Št. 158

**JULIJ
2019**

Št. člana_ice društva:

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI ULICE

Odgovorni in izvršni urednik:

Jean Nikolič

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Kulturna urednica:

Mirjam Gostinčar

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Špela Razpotnik

Sodelavci uredništva:

Taubi, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Vanja Kurbus, Barbara Jozelj, Žiga Novak, Monika Buhancič – Biba, Jasmina Memić, Špela Blatnik,

Diego Menendes, Jan Omahne Femec

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Ban, Lea Makovec, Peter Polanski, Miha Brumec, Fedja Kovač,

Leah Artist Mihalič

Ovitek:

Prva stran: Nada Žgank

Zadnja stran: Rain-in-the-Face

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Prostovoljni prispevek za časopis je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je prispevek za en izvod 2 EUR.
Celoletni prispevek za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,
v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

030 323 128 (SMS komentarnica)

E-pošta: urednistvo@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje -- Mestna občina Maribor

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO

Javni stanovanjski sklad MOL -- Javni medobčinski stanovanjski sklad Maribor

Stanovanjski sklad RS -- Zavod RS za zaposlovanje -- Ministrstvo za javno upravo

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice

član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov

ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

SLIŠANJE MANJŠINSKIH GLASOV

Foto: osebni arhiv

Prejšnji mesec, junija 2019, smo praznovali četrto obletnico srečevanja podpornih skupin za slišanje glasov v Sloveniji. Hkrati teče že peto leto rednega objavljavanja rubrike Slišanje glasov v Kraljih ulice, ki se je začelo s prvo objavo novembra 2014. Različnih dejavnosti, seminarjev, konferenc, poletnih šol itd. projekta Slišanje glasov se je v teh letih udeležilo med 300 in 400 različnih ljudi. Letošnje leto smo obletnico obeležili še z izdajo knjige »Svet, ki se sliši«. Lokalni in nacionalni namerjenci doslej niso prepoznali vrednosti projekta, z izjemo Ministrstva RS za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, ki je projekt financiralo v letih 2016 in 2017. Lahko pa trdimo, da je projekt uveljavljen mednarodno, saj je vpet v več mednarodnih mrež in projektov, tudi takih, financiranih s strani EU. Projekt je ves čas obstajal in rasel z vsestransko, materialno, moralno in še kako podporo društva Kralji ulice.

Med področjema »slišanja glasov« (ki jih drugi ne slišijo) in brezdomstva je veliko podobnosti in povezav. Povezanost obeh področij ni samo v tem, da mnogi ljudje z izkušnjo brezdomstva slišijo glasove, saj jih ravno tako slišijo tudi ljudje brez take izkušnje. Pomembnejša je ta podobnost, da tako slišani glasovi (ki jih drugi ne slišijo) kot tudi brezdomstvo samo govorijo (ali kričijo!) o nekih spregledanih, zamolčanih ali vstran potisnjenih temah. V mednarodnem gibanju in svojem projektu Slišanje glasov ugotavljam, da posameznikovi glasovi zelo pogosto govorijo o njegovih ali njenih bolečih ali omejujočih, preteklih ali sedanjih življenjskih okoliščinah, ki so spet pogosto vključevale izpostavljenost različnim oblikam nasilja, (ne)pričakovano pogosto tudi spolnim zlorabam, predvsem v družini. Glasove zato poskušamo razumeti tudi na ta način, kot da odpirajo spregledana vprašanja in teme, s katerimi bi se bilo treba soočiti in jih razrešiti, če naj bi se življenje vnaprej razvijalo na pozitiven način.

Brezdomstvo je tudi taka skrita tema družbe. Če ne skrita, potem vsaj nelagodna in za družbo sramotna, še posebej zato, ker se brezdomstvo vedno bolj »normalizira« in ga jemljemo kot »normalni« del dogajanja v družbi, pri čemer vstran potiskamo razmišljanje o spremembah družbe, ki bi bile potrebne za odpravljanje brezdomstva. Posledica takega »potiskanja vstran« je to, da se je – po podatkih organizacije FEANTSA – v zadnjem obdobju obseg brezdomstva v vseh evropskih državah povečal za 6–85 %, razen na Finskem, ki ima dobro delujočo celovito politiko na področju brezdomstva.

Način spoprijemanja z vsemi takimi skritimi temami, bodisi na ravni posameznika bodisi družbe, so odpiranje takih tem, spodbujanje govorjenja o njih in seveda »slišanje« manjšinskih glasov, kar šele omogoča razvijanje rešitev za probleme. Tako vlogo – slišanja manjšinskih glasov in poročanja javnosti o njih – ima tudi naš časopis Kralji ulice.

Bojan Dekleva

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 4 SLIŠANJE GLASOV
- 5 PETA KOLUMNA
- 7 IZSEK ČASA – ZGODOVINSKA RUBRIKA
- 8 NOS VEMOS, AMIGOS
- 10 POCESTNICA: EN TEDEN DO SELITVE
- 11 CESTNA FILOZOFIJA
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 15 MARIBORSKA STRAN
- 16 APEL PROTI UKINITVI DODATKA NA DELOVNO AKTIVNOST
- 19 *MINISTRI, PRID'TE DELAT!* – INTERVJU
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 25 IZZA REŠETK
- 26 RAZVEDRILLO
- 26 PISMO BRALCEV_K
- 27 GIACOMOV FOTO KOTIČEK
- 28 SMS KOMENTARNICA
- 30 KRIŽANKA

IN MEMORIAM: SAŠA

Saši v slovo

Poslovala se je dobra mama in čudovita oseba. Svojo družino in prijatelje je zaradi krute bolezni zapustila veliko prezgodaj. Bila je odlična žena in zvesta prijateljica, vedno pripravljena priskočiti na pomoč.

Vsi tvoji bližnji ti želimo mirno pot.

Draga Saša,

lepo te je bilo poznati in sodelovati s teboj.
Hvala ti za vse, kar smo se ob tebi in s teboj naučili.
Počivaj v miru.

Zaposleni društva Kralji ulice

03
KRALJI
ULICE

PRAVILA PONUJANJA ČASOPISA

Ker želimo, da bi pri razširjanju časopisa Kralji ulice lahko sodelovalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev in bralk, je pomembno, da skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Člani in članice društva, ki ponujajo časopis, ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice.

Doslej so bili v javnosti zelo dobro sprejeti, mnogi bralci in bralke so pohvalili njihov pristop. Želimo si, da tako ostane tudi v prihodnje, zato člani in članice društva spodbujamo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis še bolj približati našim bralcem in bralkam.

- Časopis ponujam na miren in nevsiljiv način.
- Drugim članom in članicam društva, ki ponujajo časopis Kralji ulice, izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do ponujanja časopisa.
- Z drugimi člani in članicami društva se miroljubno dogovarjam glede lokacije ponujanja časopisa.
- Morebitne nesporazume rešujem na miren in spoštljiv način.

- Med ponujanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
- Med ponujanjem časopisa omenjam predvideni prostovoljni prispevek in od bralcev in bralk ne pričakujem ničesar več.
- Med ponujanjem časopisa ne beračim.
- Spoštujem odločitev bralcev in bralk, da časopis vzamejo ali ne, in jih k temu nikakor ne silim ali jih drugače neprijetno vznemirjam.
- Med ponujanjem časopisa imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.
- Zbiranje prispevkov za druge dejavnosti društva je poskus zavarovanja bralcev in bralk.

Če se član ali članica društva ne drži pravil ponujanja časopisa, je na to najprej opomnjen_a s strani strokovne delavke oziroma delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do ponujanja časopisa Kralji ulice.

Bralce in bralke prosimo, naj morebitne kršitve sporočijo v uredništvo na telefonsko številko 059 022 503 ali na e-naslov: info@kraljiulice.org.

Slišanje glasov:

SREČANJE PROJEKTA MREŽA ZA SLIŠANJE GLASOV ZAHODNEGA BALKANA V LJUBLJANI

V letih 2018–2020 poteka mednarodni projekt z naslovom »Mreža slišanja glasov Zahodnega Balkana« (West Balkan Hearing Voices Network), pri katerem sodelujejo organizacije iz Srbije (društvo Prostor iz Beograda), Hrvaške (Zavod Turnić iz Reke) in Slovenije (Društvo Kralji ulice), kot »tihi« ali neformalno sodelujoči partner pa še društvo Tavan iz Sarajeva. Projekt je financiran v okviru Programa Evropske unije za izobraževanje, usposabljanje, mlade in šport 2014–2020 ERASMUS+. Namen zgoraj omenjenega projekta sta izmenjevanje izkušenj pri delovanju podpornih skupin za slišanje glasov in druge podobne zaznave v teh štirih državah ter vzajemna podpora pri širjenju idej, povezanih z mrežo Hearing voices.

V dneh od 24. do 26. aprila 2019 je v prostorih Muzeja sodobne umetnosti Metelkova v Ljubljani potekalo drugo srečanje projekta. Na srečanju je sodelovalo okrog 25 ljudi, tako ljudje z lastno izkušnjo glasov in podobnih zaznav (prvoosebni strokovnjaki) kot tudi strokovnjaki po poklicu. Največ časa smo posvetili izmenjavi izkušenj o organiziranju in vodenju podpornih skupin v vsaki izmed štirih držav, kar nam je omogočilo opazovanje razlik in podobnosti teh skupin, ki vse delujejo po zgledu mednarodne mreže za slišanje glasov Intervoice.

V treh dneh smo poleg delavnic na temo vrstniške podpore in izmenjave izkušenj izvedli tudi nekaj drugih dejavnosti. V sredo, 24. aprila, smo organizirali tiskovno konferenco ob tem projektne srečanju in ob izidu prve knjige o slišanju glasov v slovenščini z naslovom *Svet, ki se sliši*. Knjiga je rezultat štirih let delovanja projekta Slišanje glasov, združuje pa osebne zgodbe in strokovna besedila na temo slišanja glasov in podobnih zaznav. Istega dne nas je obiskal *Šent bend* in program obogatil z bobnanjem in močnimi ritmi. Naslednji dan smo organizirali poldnevni seminar o slišanju glasov za širšo slovensko javnost; seminar je izvedel nizozemski psihiater in psihoterapevt Dirk Corstens, ki je trenutno podpredsednik mednarodne mreže za slišanje glasov Intervoice. Seminarja se je udeležilo okoli 30 ljudi, tako strokovnjakov iz izkušenj kot strokovnjakov po poklicu. Istega dne smo lahko videli vedno udarno gledališko predstavo *Slišano življenje*. Predstava je nastala iz sodelovanja članic in članov podpornih skupin projekta Slišanje glasov in odrske umetnice Maje Dekleva Lapajne ter plesalca Norberta Svena Föja. Po premierni izvedbi v Ljubljani in še eni v Kranju je bila to tretja izvedba te predstave.

Juš Škraban

Slišano življenje

Foto: osebni arhiv

MISLI

Nisi utrujen od dela, ampak od tega, ker skreneš s prave poti.

Človek se obsodi sam, potem pa se sam ni sposoben odrešiti.

Ljudi je treba rešiti, z geniji je treba sodelovati, od Boga se je treba učiti.

Tisto, česar se ne da potvoriti, so delo, stav in odnos.

Vsaka resnična ljubezen ima svojo pesem.

Čas ne obstaja, obstaja le sosledje dogodkov.

Miha Mulej

Bremena

Sanjala sem, da v nedrjih pestujem kačo. Šla sem na travnik, blizu kraja, kjer sem doživela največ projekcij, sodb in nerazumevanja ter jo izpustila v zemljo.

M

KO ZMANJKA ELEKTRIKE

»Šele takrat, ko bo posekano zadnje drevo, šele takrat, ko bo zastrupljena zadnja reka, šele takrat, ko bo ujeta zadnja riba, šele takrat boste ugotovili, da denarja ne morete jesti.«

Prerokba plemena Cree

Si lahko predstavljate, da bi za dlje časa zmanjkalo elektrike? Ni težko predvideti, da bi bilo človeštvo, vajeno ugodja, neobgleno. Nastal bi kaos, nato pa bi se zadeve počasi stabilizirale. Preizkusite se z mobilnim telefonom, odrecite se mu za en sam dan, preklopite na analognega. »Nič lažjega.« Sedaj pa si predstavljajte, da bi za več mesecev prišlo do izpada električne energije. V trenutku, ko bi je zmanjkalo, bi bili lahko kjer koli, počeli kar koli, vendar sedite pred TV-ekranom. Udari kot strela z jasnega, dezaktiviran je glavni transponder v krogotoku za ugodje – dopamin. Morebitni vplivi na način razmišljanja, odločanja in vedenja niso več na dosegu roke, v odsevu ekrana zeva le vaš obraz.

Morda bi se takrat končno seznanili z imeni vaših sosedov? Morda bi po večmesečni abstinenci od raznoraznih naprav, televizijskih programov in interneta ljudje celo začeli razmišljati s svojo glavo? Ljudje, ki ne prevprašujejo sveta okoli sebe, novic, reklam, političnih odločitev, bankirskih poslov oziroma avtoritete na splošno, kar je na nek način razumljivo, saj smo je bili že kot otroci izučeni spoštovati. Učili so nas, da je neposlušnost nesprejemljiva: »Spoštuj avtoriteto in ne dvomi vanjo.« Najsi je bilo to doma, v šoli, v otroških knjigah ali kjer koli drugje, vedno se je vrtela ista plošča. Nikoli nas nihče ni učil, da moramo v avtoriteto kdaj tudi podvomiti. Na prvi pogled sta spoštovanje in pripravljenost na poslušnost smiselna. Avtoritativne osebe izžarevajo občutek superiornosti, domnevamo, da spoštovanje temelji na znanju in izkušnjah, na nam nedostopnih informacijah, ki jih posedujejo, zato naj bi jim slepo zaupali, se od njih učili ter prebavljali še tako neokusne kaprice. Vendar če smo slepo poslušni in upoštevamo avtoriteto zgolj zato, ker obstaja, v tem ne vidim nobenega smisla. Ironično je, da smo dovolj pametni, da opravimo svoje delo, hkrati pa nismo dovolj pametni, da bi podvomili v to, kar delamo. Ne zavedamo se, da smo gorivo, ki napaja elito. Smo najpomembnejši

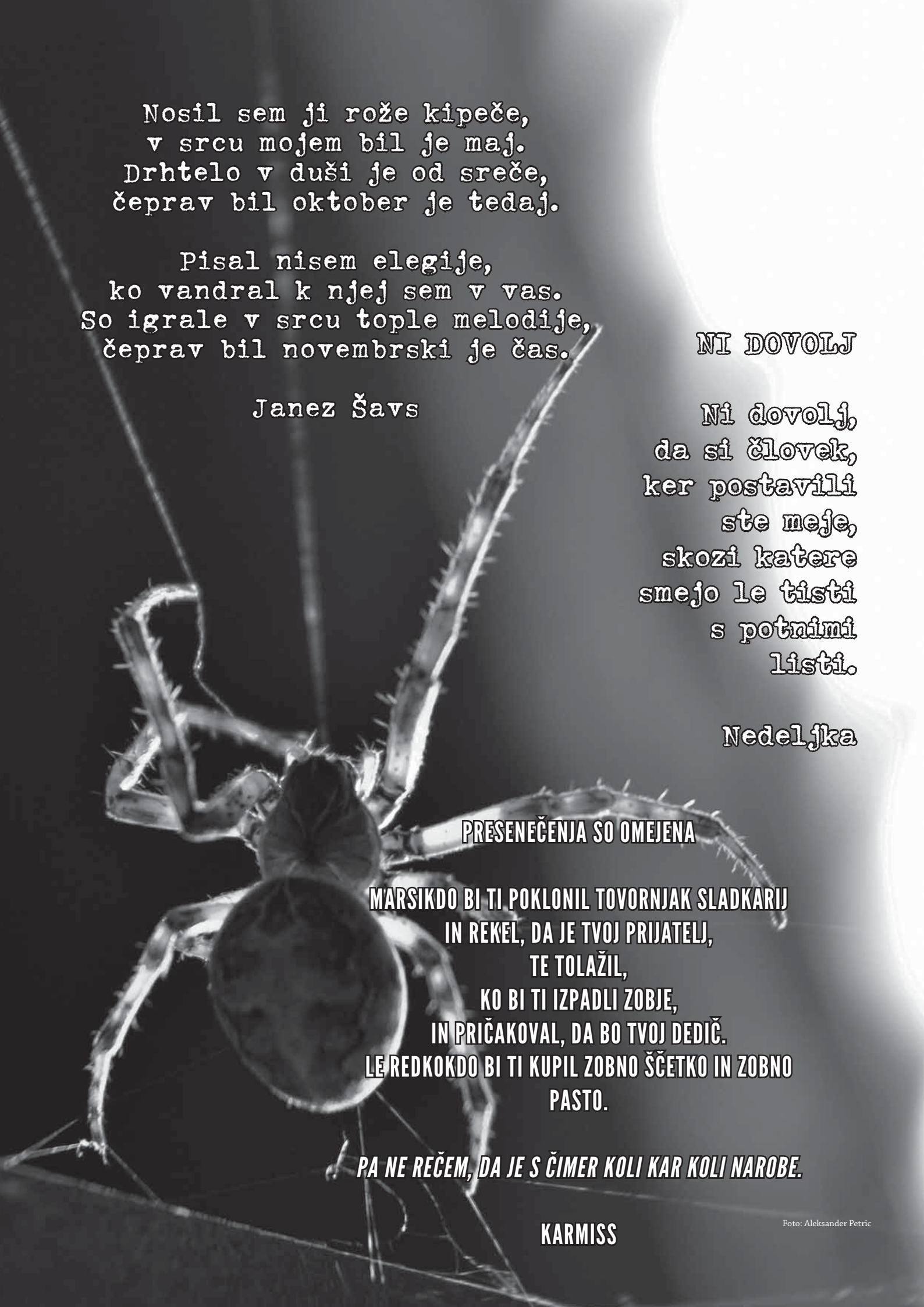
Foto: Rain-in-the-Face

resurs, ki ga premorejo. Oni nam dajejo denar, v zameno jim mi dajemo svet. Njim je dovoljeno vse, ostalim nič. Dejstvo: večina hrane, vode in zemljiške posesti je v lasti korporacij in interesnih skupin (po slovenski ustavi lastninjenje vodnih virov ni mogoče).^{*} So osnovne dobrine, ki jih potrebujemo za preživetje. To je le eden izmed razlogov, da podvomimo o avtoriteti, da podvomimo o lepši prihodnosti naših zanamcev, da podvomimo o voditeljih. Krivimo družbo, vendar smo mi družba. Boljših voditeljev ne znamo, nočemo ali ne moremo sproducirati. Naj citiram *Georgea Carlina*: »Izvolijo jih državljani_ke. To je največ, kar lahko ponudimo, najboljše, kar imamo. To je produkt našega sistema.« Smo docela izštekani, odklopljeni od vsega, hipnotizirani. Smo svet sledilcev. Ne dojamemo, da politiki ne služijo javnemu interesu, temveč kapitalu, ki jih postavi na tron, najsi bodo levi ali desni. Prepričali so nas tudi – iz arhiva modrih misli Alana Forda –, da je za domovino treba dati vse, še celo življenja drugih! Oči ognja, pripadnica plemena Cree, je prerokovala: »Tisti, ki pokaže svojo ljubezen, modrost in pogum. Tisti, ki pokaže, da lahko, ki je delal za dobro vseh, tisti bo izbran za vodjo ali poglavarja. Izbran bo po kakovosti, ne pa po tem, koliko denarja ima. Za vodjo bo izbran tisti, čigar dejanja govorijo največ.« Bojim se, da tega ne bomo dočakali. No, upanje vendarle ostaja v primeru dolgotrajnega izpada električne energije.

Naša življenja so podvržena lažem, ki smo jih deležni vsak dan, ne moremo se jim izogniti. Včasih se zato vprašam, ali bi bilo bolje, če ne bi razmišljal s svojo glavo, če ne bi prevpraševal sistema, realnosti. Bil bi programiran kiborg, ki oddela svoje in si privoščil *panem et circenses* (kruha in iger, op. avt.). Ne bi opazil zmanipuliranega, skorumpiranega, lažnega sveta. Ta bi bil zunaj meja moje dojemljivosti, meni nepojmljiv, neviden. Sintetična realnost bi bila moja muza. Dobrodošli torej v svet lažnivega političnega in religioznega sistema, lažne hrane, lažnih novic, lažnih karakterjev, prirejenih anket, resničnostnih šovov, prevarantskih osemurnih tečajev tujih jezikov, lažnega enormnega povečanja penisa v šestih urah, lažnih prsi, vab za klike in tako v nedogled. To je le majhen del naše nefiltrirane realnosti. Nekoč nedolgo tega je nekdo na referendumskem soočenju dejal: »Dejmo se nehat slepomišit.« Padla je še ena cvetka: »Dejte mal psihoanalitično razmišljat.«

Jean Nikolič

^{*} Vsakdo ima pravico do pitne vode. Vodni viri so javno dobro v upravljanju države. Vodni viri služijo prednostni in trajnostni oskrbi prebivalstva s pitno vodo in z vodo za oskrbo gospodinjstev in v tem delu niso tržno blago. Oskrbo prebivalstva s pitno vodo in z vodo za oskrbo gospodinjstev zagotavlja država preko samoupravnih lokalnih skupnosti neposredno in neprofitno.

Nosil sem ji rože kipeče,
v srcu mojem bil je maj.
Drhtelo v duši je od sreče,
čeprav bil oktober je tedaj.

Pisal nisem elegije,
ko vandral k njej sem v vas.
So igrale v srcu tople melodije,
čeprav bil novembrski je čas.

Janez Šavs

NI DOVOLJ

Ni dovolj,
da si človek,
ker postavili
ste meje,
skozi katere
smejo le tisti
s potnimi
listi.

Nedeljka

PRESENEČENJA SO OMEJENA

MARSIKDO BI TI POKLONIL TOVORNJAK SLADKARIJ
IN REKEL, DA JE TVOJ PRIJATELJ,
TE TOLAŽIL,
KO BI TI IZPADLI ZOBJE,
IN PRIČAKOVAL, DA BO TVOJ DEDIČ.
LE REDKOKDO BI TI KUPIL ZOBNO ŠČETKO IN ZOBNO
PASTO.

PA NE REČEM, DA JE S ČIMER KOLI KAR KOLI NAROBE.

KARMISS

Foto: Aleksander Petric

Zgodovinska rubrika:

IZSEK ČASA, 4. DEL

Zgodovina, pravijo, nas bi morala kaj naučiti. Drugi razmišljajo, da je čas ciklični in se stvari tako ali tako ponavljajo. Pri odnosu do revščine, brezdomstva bi lahko trdili, da se res. Pojavljajo se podobne dileme, kot so se pojavljale pred »100 leti«.

V novo-stari rubriki bomo poleg časopisnih »pričevalcev« odnosa do najbolj družbeno odrinjenih ljudi objavljali tudi pričevanje časa po spominih enega izmed prvih članov društva.

Tudi kraljedar je bil med ljudmi sprejet precej dobro, vendar ne tako kot recimo sam časopis. Glede na povpraševanje ljudi na ulici, ki so kupovali časopis, je bilo tudi kar nekaj kritike čez kraljedar, vendar so se kasneje potolažili z dejstvom, da bo časopis Kralji ulice še naprej izhajal. Kot sem kasneje zvedel, so se začeli pogovori z Mestno občino Ljubljana, da bi glede na uspešen projekt za brezdomne osebe dobili tudi prostore, denimo v okviru dnevnega centra, v katerem bi se brezdomni lahko pogreli, morda uporabljali internet, popili kakšno kavico, mleko ali čaj, pojedli kakšen sendvič in tako naprej. Želja je bilo veliko, možnosti pa malo. Takrat so bile v Ljubljani tudi volitve za župana. Na teh volitvah je prepričljivo zmagal gospod Zoran Janković, njemu in ostalim zaposlenim v MOL-u gre velika zahvala, da smo prostore naposled tudi dobili. Tudi Špela Razpotnik, ki je bila predsednica društva, je vložila mnogo truda, da smo prišli do teh prostorov. Člani uredniškega odbora nismo imeli – vsaj tisti ne, ki smo bili na cesti – pravih možnosti, da bi ustvarjali za časopis, vse se je delalo na prostovoljni bazi ter seveda brez plačila. Bilo pa je ogromno veselja in volje, da je časopis nastajal, prav takšen, kakršnega poznate še dandanes. Vrstili so se razni dogodki, od kulturnih do literarnih večerov, ustanovili smo denimo gledališko skupino, vabljeni smo bili na festival Ana Desetnica, v Pen klubu v Ljubljani smo imeli celo literarni večer, ki ga je uspešno vodila doktorica književnosti gospa Milena Mileva Blažič, ki je – vsaj mislim tako – še vedno zaposlena na Pedagoški fakulteti v Ljubljani. Toliko za sedaj, prihodnjic gremo naprej. Lep pozdrav.

Prispevek iz preteklosti pripravil Gregor B. Hann

MREŽA ZA BOJ PROTI REVŠČINI EAPN SLOVENIJA

V mesecu maju je trinajst organizacij, ki dela na področju revščine in socialne izključenosti, ustanovilo Mrežo za boj proti revščini EAPN Slovenija. Mreža bo konec junija postala tudi polnopravna članica Evropske EAPN (European Anti Poverty Network).

Že na ustanovnem srečanju so organizacije izpostavile nekatera področja, na katerih bi želele s skupnim delom prispevati k zmanjšanju revščine in socialne izključenosti, ta so: dodatek na delovno aktivnost (prostovoljstvo), dolgotrajna oskrba, dostop do zdravstvenih storitev in problematika mladih brezposelnih LGBT-oseb. Področja se bodo prilagajala potrebam glede na interes in kapacitete članic. Več si lahko preberete na:

<https://www.cnvos.si/novice/2330/ustanovljena-je-mreza-organizacij-ki-delujejo-na-podrocju-revschine-in-socialne-izkljucenosti-eapn-slovenija/>.

Ustanovni_e člani_ce poleg Društva Kralji ulice so: CNVOS, Delavska svetovalnica, Gibanje za dostojno delo in socialno družbo, Škuc, Legebitra, Mirovni inštitut, Mozaik – Društvo za socialno vključenost, Rdeči križ Ljubljana, Zveza prijateljev mladine Slovenije, Forum za enakopraven razvoj – Fer, Društvo Ženski lobi Slovenije in Zveza prijateljev mladine Ljubljana Moste - Polje.

Jean Nikolić

**V MESECU LJUBEZNI IN MLADOSTI SMO ŠLI NA VOLIŠČE,
SEDAJ PA BOMO PET LET IMELI MORIŠČE.**

ROBERT ŽERJAV

Tereza Vuk:

NOS VEMOS, AMIGOS

Nikol nisem razumela, zakaj se od vseh pričakuje, da bomo živeli isto življenje. In vedno po istem kopitu: faks, partner, dobra služba, poroka, otroc, penzija, crknit. No, sej pri smrti smo vsi na istem. Enim je dejansko pomembno sam to. Pa nujno kampiranje na hrvaškem morju vsako leto in pa met dobr avto. Nimam pojma, zakaj je Slovencem avto tok pomembna zadeva.

Ko sem enkrat pisala, da se mi ne da na obletnice valet hodit, ker bojo vsi bivši sošolci nabijali glih same take plehke fore oziroma stvari, za kere men dol visi, me je pol v intervjuju na Valu 202 voditelj Miha Šalehar vprašal, da zakaj ne, pa sem seveda brihtna buča, kokr sem, kr tja v živo v eter pribila: »Otroke zna delat vsak, eni smo pa narejeni za kej več.« Jao meni, boljš bi blo, da bi tisto svojo prehitro gofljo skup držala. Že vidim čist živčen folk, kako se cijazijo po avtocesti v petek popoldne po službi domov s svojimi perfektnimi avtomobili, poslušajo Val 202, pričakujejo kakšno pomirjujočo muzko, pol pa mene zaslišijo, kako gobeždam in si sred studia odpiram pivo. Odziv drug dan je bil tak: »Ti si legenda.« In: »Ma ti si prfuknjena.« So kr neki popizdili vsi, da kaj se grem, pa sem pol na drugem intervjuju razlagala: »Otroke zna res delat vsak. A se znamo vsi dat dol al ne? Nisem govorila o vzgoji. No, a napiše vsak knjigo? Ne. Torej mam prov.« Valda se ne bom šla opravičevat: »Dragi Slovenci. Javno se posipam s pepelom, ker smo eni narejeni za kej več.« Ker glih sam to jim je fuknilo pokrove z buč. Bog ne dej sebe pohvalit, kamoli izustit kej tazga. In god forbid bit drugačen.

»Kam greš letos na morje?«

»Ne da se men več hodit na morje.«

»Ma ti si čudna.«

»Maš izpit za avto?«

»Kaj če men to?«

»Jao.«

»Otroc?«

»Ma kaki.«

»Svašta.«

Tisti, k radi sprašujete nas brez otrok, zakaj jih nimamo, se mal umirte. Bodte veseli, da jih mate vi, zakaj jih pa drugi nimajo, so pa čist naša posla. In se nimamo kej neki zagovarjat pred vašimi očitajočimi pogledi in kao nekim usmiljenjem, kokr da smo pa mi čisti poraz v življenju. K da bi jaz hodila od enga do družga: »Ej, zakaj maš ti otroke? Ti si pa res čudak.« Ljudje mam pač različne želje. In to ne pomeni, da nimamo radi otrok. Sam svojih nočmo met. Sploh ni bil noben problem, ko sem bla babysitter v Italiji, ampak po štirih urah sam vozi to domov. Ker ma teta Tereza druge stvari za delat v lajfu. In to za ziher ne pomeni gledat, ker nov avto ma sosed, al pa če bomo mi šli na boljši dopust k sosedje in cele dneve sam kritizirat šefa v službi s pivom ob šanku. Pa daleč od tega, da je moje življenje kakšna romantična poezija. Če živiš perfektno, ziher ne boš pisal ranjenih knjig. Pa ne da zdej zanalašč živiš tako življenje, da boš ja mel o čem pisat. Da se ne bo kakšna mamca spomnila jaz bi tud knjige pisala, od fukala otroke in moža, si nabavlja Harley Davidsona in šla za eno leto z motorjem po svetu od vseh okoliških dilerjev. Familija bi jo žalostno gledala na vratih, ona bi se pa vsa evforična drla: »Jaz sem narjena za neki več, motherfuckers! Nos vemos, amigos!« Pa sam gas in čao zdravo. Varnost in mir sta že čist fajn, sam ni to za vsazga. In če nč ne doživiš, pol res mal težko kej zanimivega napišeš. Ker težko si svoje tekste predstavljam tko: »Danes sem zažgala govejo juho.

Odlomil se mi je noht. Sosed mi je pomahal. Zdi se mi, da mam en siv las. V trgovini niso nabavili mojega najljubšega soka. Moram takoj na FB napisat. Se č bi gledal FB, smo res vsi perfektni. Tok lepi, k smo na unih slikah, še nikol nismo bli. Pol pa komu celo rata kakšna fotka, pa obvezno zraven doda *no filter*, da ja vsi vemo, da se ni sfotošopal s telefonom.

Otroci od vseh so perfektni. Še nikol nisem vidla, da bi kakšna mama za svojga sina napisala: »Preklet mulc! Umazane cunje povsod, hrana povsod, se temu sploh reče soba? Mulc!« Kje pa: »Naša je maturirala. Bravo.« Kdo bo omenil, kokrat so jo mogli po žurih loviti, da ne bo slučajno noseča uletela domov. Pa slike dopustov, vsi nasmejani, vse štima, mi mam se fajn, bogve kakšna je pa realnost za sliko vzd. Najboljši so uni, k se dvakrat pofukajo, pa so že »v zvezi«. Seveda je to treba dal celmu svetu na FB vedet. In pol so v zvezi vsak drug mesec, ker se jim vse zalomi, mi si pa vsi mislimo, da ker naivni butlji so. Je pa par tud nas takih, k se ga nabijemo in pol vsi munjeni kr na FB pisarit naše jade in tegobe. Enkrat se mi je utrgal, k so mi kolo spizdili iz kolesarnice in sem bla tok udešena, da sem dobila eno debilno idejo, da so mi ga spizdili Ukrajinci. Nimam pojma, kako sem prišla na to idejo. In ko bi jo vsaj zase zadržala. Sem šla pa nabijat še na FB. Ukrajinci gor, Ukrajinci dol, kolo sem, kolo tja. Dokler mi niso začel pisat, da bojo kontaktiral moje starše, ker se mi očitno meša. Od takrat povem sam še površinske fore. Smešne debate iz kafane, neumnosti iz trgovine. In tud v zvezi kao nisem. In itak niso bli Ukrajinci (očitno se mi je res trgalo), ampak en tamau, k je pokradel celmu bloku vsa kolesa, zraven mel pa še jajca ves prijazen – men kot sosed govort – da kok se dobra skuna ven iz fleta voha. Najboljš, da še na obisk prideš, ja. Ampak tak je, kaj nej mu. Bo pač kradel kolesa celo življenje. Vsak se zase odloča, kaj bo in kako. Eni met familije, avte in dopuste, drugi kraje koles, eni bomo pa jebali ježa s teksti na tem majhnem slovenskem trgu. Ampak eni bomo še leta po smrti tud v Narodni in univerzitetni knjižnici v družbi samih literarnih velikanov. Jaz nisem ena teh, vem pa zelo dobr, da me bojo še dolg po smrti brali. Ker, sej veste. Eni smo narejeni za neki več.

TATU ZGODBA

V trenutku, ko je gosenica pomislila, da se njeno življenje končuje, je razvila krila ter pričela leteti.

Sašo

Foto: Milan Ajduković

09
KRALJI
ULICE

ZNANE OSEBE, KI SEM JIH SREČAL PRI PONUJANJU ČASOPISA

Včasih ob ponujanju Kraljev ulice srečam tudi kakšno znano osebnost. Ker jih je kar precej, se vseh ne spomnim. Pobrskal sem po spominu in se spomnil naslednjih:

- Andrej Šifrer (poslušal v OŠ),
- Jonas Žnidaršič (Videošpon, Milijonar),
- Katarina Čas (igralka),
- Petra Majdič (športna vzornica),
- Zoran Janković (župan Ljubljane),
- Marjan Podobnik (politik),
- Marko Milič (košarkaški vzornik),
- Tanja Ribič in Đuro (igralca),
- Zoran Dragič (vzornik v košarki),
- Tomi Meglič (Siddharta – poslušam še danes),
- Tomaž Kavčič (znani kuhar) in
- Ksenija Benedetti (šefinja Protokola Republike Slovenije).

Najprej moram povedati, da sem vsake znane osebe vesel, še posebej tiste, s katero imam kaj skupnega. Denimo športnikov ali glasbenikov, malo manj pa politikov, saj me politika bore malo oziroma skoraj nič ne zanima.

Verjetno se sprašujete, koliko mi je kdo od njih dal. O denarju raje ne bi govoril, saj kakšnih bajnih vsot od njih nisem dobil. Mi je pa bilo v veselje spregovoriti kakšno besedo z njimi.

Katarino Čas sem zaslišal glede njene filmske kariere, ki je, bi rekel, zelo uspešna, saj igrati z *Leonardom DiCapriom* in *Al Pacinom* ni ravno vsakdanje. Pa naj naredim malo reklame za

njo in omenim, da igra v filmih *Volk z Wall Streeta* in *Danny Collins*, seriji *Berlin Station* in še bi lahko našteval. Potem se spomnim pogovora s Petro Majdič. Čeprav nisem nikoli tekel na smučeh, mi je kot športnica velika vzornica. Zaslišal sem jo o njeni karieri in kaj počne sedaj, ko ne smuča več v svetovnem pokalu. Zoran Janković ima vedno premalo časa, da bi se ustavil za klepet, zato ga samo prijazno pozdravim, on pa odhiti novim dogodivščinam naproti. Nedolgo nazaj sem srečal Marjana Podobnika, ki je samo naredil reklamo za svojo zdajšnjo stranko in odvihral naprej v upanju, da čim prej najde svoj avto v garažni hiši. Dvakrat sem srečal tudi svojega največjega vzornika v športu, natančneje v košarki, in sicer Marka Miliča. Tudi on je hitel mimo mene, zato nisva nič spregovorila, niti ga nisem vprašal za kakšen drobiž. Tanja Ribič in Đuro sta mi namenila par evrov, poleg pa sta imela psa, s katerim sem se na hitro pogovoril. S Tomijem Megličem sva izmenjala par besed o njihovi koncertni turi letos. Tomaž Kavčič se mi je lepo opravičil, ker ni imel niti centa s seboj. Na koncu pa ne smem pozabiti na žensko, ki mi vedno in vsakič, ko jo vidim, navrže kakšen evro ter me spravi v dobro voljo – hvala, Ksenija Benedetti, za vso toplino.

To je to za ta denar, se beremo v naslednji številki Kraljev ulice. Za pohvale, kritike ali vprašanja imam še vedno isti naslov: gbogat@gmail.com.

G.MetalC #796

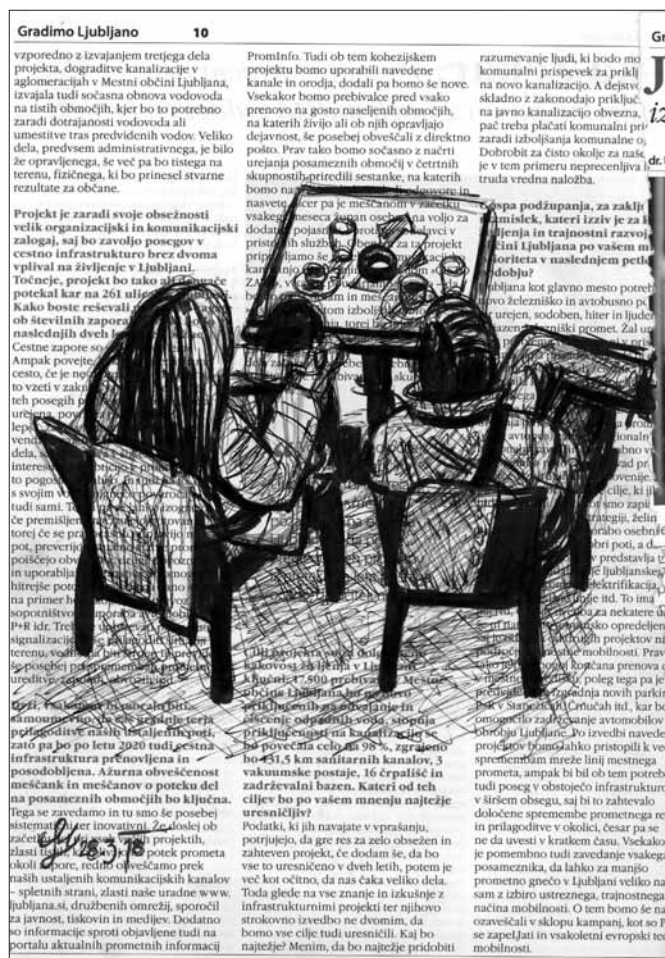
DRŽAVA IMA Z ZAKONOM ZVEZANE ROKE.

ČRTOMIR CLONSKY

POCESTNICA: EN TEDEN DO SELITVE

Selitev, selitev je odmevalo v moji glavi celo pot do likovne akademije, kjer sem se razvlekla po podestu. Leva noga je iztegnjena rahlo navzven, desna noga je pokrčena pod kotom 160 stopinj, v pasu sem zasukana in naslonjena na levo roko. Leva dlan je steber te pozicije. Po petih minutah začutim treskanje v kosteh dlani, ki se spusti višje po roki. Upor telesa, nenaravna pozicija ali pač, ko to odmisliš in stanje preide naprej, si že odrevenel. Odrevenela sem, kot so odrevenele moje misli ob besedi selitev in krakrakra v zraku. Odzvonila je ura in kavica zunaj mi je dobro dela. Še dobro, da so ta mladi tako žlobudrali, da sem se le malo osvežila. In druga ura. Spokojno ležim. Mižim. Bežim. Odpirajo se vse možne opcije. Kakor so se odpirale, tako so se zapirale. Ugotovila sem, da sem v nekem medprostoru, v katerem ti drugega ne preostane kot umirjeno počakati, prepustiti se, naj gre, kakor koli gre. Pusti toku tok. Nimaš kaj, prepusti, pusti in živi. In je odzvonilo. Šla sem nekoliko lažja, kot sem bila zjutraj. V meni je samo brnelo prepusti, pusti toku tok, in tako sem tudi hodila med sencami, ki so se premikale, med sencami neizpovedanih misli, usod, ki so se betonirale po Kongresnem trgu, po Wolfovi, Prešernovem trgu, Zmajskem mostu, na Ljubljani, tržnici in tako naprej, naprej, naprej. Kaj se zgodi, ko se ustaviš, ko ne korakaš več, ko ne hitiš, ko se zastrmiš, ko pogledaš, če si upaš? Kaj se zgodi, kaj je tam, na drugi strani, ki je tako neizbežno blizu? Odvijale so se zgodbe ljudi, ki so spali v smeteh, odvijale so se zgodbe ljudi, skritih po kletih. In že zdavnaj sem trdila, da mi manjka samo en korak, en korak od stanovanja do ceste, na cesti. In ta korak se mi je zdaj zdel neizmerno kratek. V vsem tem premlevanju je še čiščenje *Konzervusa** minilo prehitro, kot prehitro beži čas, če se moraš seliti in nimaš denarja, ker si pač doživel poškodbo na delu. A pri delu na črno ni bolniške, ni plače, če nisi delal. Teden dni? Kaj naj naredim? Kaj? V stanovanju me pričaka Boris. Malo boljše volje je. Šef se ga je usmilil in mu za zelo naporno delo na črno dal vsaj 50 evrov, končno. In teden dni do selitve odzvanja po vseh zidovih nekega letečega stanovanja. Omenila sem mu ta teden, tako spotoma, in spotoma mi je odgovoril, da denarja itak ni, kar pomeni, da tudi stanovanja ne bo, je pa avto, avto! Bova to že nekako pretvorila, to časovno luknjo, me umirja. Ne želim vleči tebe v to, nisem te zato opomnila, sem mu odvrnila. Boris razbremenjeno: »Vseeno. Pomagala si ti meni in jaz ti samo pravim, da je avto, da imava vsaj avto, za osnovne stvari vsaj, da jih imaš notri, da se lahko malo umakneš, ko je slabo vreme, avto je veliko, ko nimaš za najemnico.« Samo zastrmela sem se nekam daleč in poslušala *We sell the Shelter*. Zdaj sem te besede dojemala popolnoma drugače. Prej se mi je pesem zdela žalostna, a zdaj je ta žalost betonirala moje rame. Streslo me je. Ko sem pogledala proti mizi, sem ugotovila, da me čaka 0,5 dl vodke, črne, tiste, ki mi je všeč. Boris je vidno dobre volje žvrgolel, to mi je pomagalo, čeprav sem bila odmaknjena od vsega. V medprostoru sem čutila, kako barve mene same bledijo, kot obledijo črke zapuščenih in ne vzdrževanih spomenikov, grobov. Zblediš, v meglico se pretvoriš in je konec s teboj. Srknila sem tisto vodko in glas je malo pridobil na moči. Spila sva še eno in še eno. Boris me je prav dobro zabaval. Smejala sem se. Po dolgem času sem se smejala in smejala, smejala, ko začutila sem njegovo roko pod posteljnino, kako mi polzi po bedri. Omenila sem mu, da sva se zmenila, da paritev odpade, ker niso neki časi za intima zblíževanja. In odvrnil

010
KRALJI
ULICE

Lea Makovec

mi je, če ga raje zaloputne med vrata, in spet sem se smejala, smejala. Priznala sem, da ti dotiki so tako toplo blagodejni, tako lepo je v bistvu. Sploh edina lepa zadeva in toplota, in vsega tega pač nisem čutila zadnje leto. Pa saj sem ženska, mater, ranjena ženska, odvržena ženska, povožena ženska, ampak še vedno sem samo ženska. Potopila sva se en v drugega, ko bolečino vso pretvorila sva v poželenje, ki je izzvenelo v sopihajoče sproščujoče dihanje.

Vmes so minila leta, čas, ki je samo ubežal mimo mene v borbi, ki sem jo izgubila, biti neodvisen, imeti plačo in seveda dom, ne pa neka premikajoča, umikajoča, plesniva, brez prijave, mrzla najemniška stanovanja, s staro opremo, edino beljeno, kar je pa po navadi bilo, da se je prekrila plesen, ki te, ko jo, če jo vdihavaš leta in leta in leta, bolešno uniči, počasno napredujoče tako hitro, da sem ugotovila, da smo ljudje v teh koncih vidno bolehal. Vlaga. Vlaga. In plesen. Delo na črno, delo na kratko, delo preko študentskega servisa, projekti. Redna, normalna služba, želja polnoletnega, šolanega posameznika brez možnosti realizacije v 90. letih, ko se je tranzicija prevesila v recesijo leta 2008. Tako da, dragi moj Cankar, poleg megle bom dodala še vlago in plesen, tranzicijo in recesijo. A to je bila za mene Ljubljana zadnja leta, a zdaj še to ne bo več. Kje bom zdaj? Kako bom zdaj?

Anastazia Om

* Najemniško stanovanje.

Cestna filozofija:

MAJKA JUGA, TATA DOB I SESTRA POLJE

Rojen sem v Jugi. Imel sem lepo otroštvo. V puberteti sem vse zajebal. Že celo življenje se trudim, da bi našel in popravil svoje napake. Včasih, ampak zelo redko, mi jih uspe popraviti ali se odreči kakšni pizdariji. Poznam socializem, bil sem brez očeta, označili so me za norca. Enkrat, ko bom spet zadet, se bom spravil k pisanju in napisal pesmico z naslovom *Majka Juga, tata Dob i sestra Polje*.

Kaj čmo zdej? Sorodnikov si ne izbiramo sami. Zato tudi velja, da je žlahta raztrgana plahta.

Kavica

PORAČUN

Večkrat sem že pisal, da tu med nami živijo gospodje, frajerji, pametnjakoviči ... A to niso vsi. Smo tudi vosli in kreteni.

Gremo od začetka. V našem štuku imamo dve stranišči. Eni uporabljamo eno in drugi drugo. Zato bom pisal o tem, ki ga uporabljam jaz.

Pisoarja ... Dva sta v enem prostoru in ta pametni ju po navadi pametno zgrešijo, in tako je pred njima vedno luža. Zanimivo. Si predstavljate, da greste scat v copatih in urin od nekoga na tem sobnem obuvalu prenašate v sobo? Zanimivo. Kot idiot sem enkrat napisal, da kdor ima kratkega, naj gre raje na školjko.

Školjka ... Kako velika je školjka, si najbrž predstavljate, in tudi zakaj se uporablja, najbrž veste. Toda da nekdo serje poleg nje? Kako jo lahko fali? Ampak na srečo imamo v štuku enega vosla alias Tomaža Goloba, ki je že nekajkrat očistil kabino za temi gospodi. Poleg njega vem še za dva tipa, ki sta storila enako.

Tuš ... Tuš kabine niso ravno idealne za populacijo, ki prebiva v bloku. Resno. Treba se je znati tuširati, drugače je jezero čez vso kopalnico in stranišče. Pa to ni le voda. Ta voda je mešana s šamponom in drsi kot pri norcih. Ko se bo nekdo sesul (jaz sem se skoraj že večkrat), bo najebala hrbtenica ali glava. Kdo bo kriv? In ljudje, ki hodijo v prostor v platnenih copatih? Naj si kupijo gumijaste škornje? Pa se je tu znašel spet ta kreten in bedak alias Tomaž Golob, ki se, kadar pride v prostor in vidi jezero, vrne v svojo sobo po džogerja in pobriše tla.

Kuhinja ... Imamo lepo in krasno kuhinjo, ki pa jo kazi svinjarija. Saj je lepo kuhati, le na koncu je treba tudi počistiti. Zakaj že? Saj imamo čistilko. In tako znajo biti štedilniki ves dan svinjski. Ja in? Ko bi se kdo od intelektualcev in gospodov zavedal, da kuhati v posvinjanem ni ravno prijetno. Pa imamo v štuku na srečo skritega jokerja, idiota in vosla alias Tomaža Goloba, ki je že nekajkrat počistil štedilnike. Zakaj že? Ker je kreten.

Čistilka? Glede na naš odnos do prostora bi morala biti v bloku 24 ur na dan. Pa vam povem, da ji še ne bi uspelo vsega počistiti.

Taubi

C7 ZGODBE

Kakšen lajf, uuuaauu ... cel mesec dež, jaz pa v raju. Kot da bi vedel, kakšno vreme bo, sem si lepo zrihtal prebivališče v Zagorju (seveda pr mat), kjer imam računalnik in dva kužka in kjer lahko normalno »zadiham«.

V Zagorju imam še nekaj živih prijateljev, od katerih si je večina porihkala življenje in sedaj živijo »normalno«. Lepo je biti spet na pravih tirih, sploh takih, ki te vozijo od Zagorja do Ljubljane in nazaj.

Porihkal sem si osnovne stvari, kot so: vloga za bivalno enoto (za katero odločbo sem že dobil), podaljšanje socialne podpore in prostovoljskega dela (super) in uredil obveznosti na zavodu za zaposlovanje. Moja zlatorumena sončica me poživlja in končno imamo tudi lepše vreme. Ledeni okopi so se zrušili in vse je v cvetu mladosti. Okej, neki sem moral napisati, in kar sem napisal, se meni osebno zdi fajn. LP

SonyC

foto: osebni arhiv

Imam svoje mnenje,
pa se z njim ne strinjam:

VESELI TOBOGAN: TURKI NA JANČAH

Leta 1975 sem nastopal na Veselem toboganu na Vevčah pri Ljubljani. Oblečen sem bil v rjavo jopico, ki mi jo je naredila mama. Besedilo Turki na Jančah je napisal moj oče, bilo je smešno. Učil sem se ga na pamet in govoril sem v narečju. Nemci na Jančah, sem rekel, sestra pa me je popravila, ne Nemci, Turki, Črtomir. Napovedovalec Marjan Kralj me je vprašal: »Kaj boš pa ti povedal?« In sem izstrelil: »Turke na Jančah.« Prvič sem imel tremo, smejala se je cela dvorana. Naslednji dan sem se gledal na TV. Bilo je mesto Avoli (opomba: mesto Avoli je izmišljeno in je v resnici Volavljje), kjer so se Turki napili šnopsa, da so videli veliko vojsko; tako je peščica brambovcev premagala Turke. Rekel sem: »Tak so Turki posabljali, da so vsega pozobali.« In vsi so me gledali, češ, Črtomir je bil na TV.

PA NE OKOL GOVORT!

Črtomir Clonsky

NEK CESTNIH AJ

SAJ NI RES, PA JE

»Dobro jutro, mate kej drobiža?«

»Ne.«

»Jst tud ne, zato pa fehtam.«

Tonček

JURČKOVO SLOVO

Minila sta dva tedna, odkar sem od nekoga slišala, da je umrl njegov prijatelj po imenu Jurček. Najprej sem mislila, da gre za nekoga drugega, ki ga ne poznam, potem pa kasneje v družbi znance zopet slišim govoriti o njem. Kmalu mi je postalo jasno, da je to Jurček, ki ga nisem najbolje poznala, a kar naenkrat mi je postalo izjemno žal.

Nekajkrat smo se družili na prostem, po navadi je bil že prej na placu, na svojem svobodnem mestu, s svojim zvočnikom, od katerega se ni ločil. Znal je zavrteti zabavne pesmi, ki človeka razvedrijo, pesmi, ki jih drugi ne vrtijo. Kot bi želel ostalim sporočiti: »Bom pa jaz vrтел glasneje in boljše, če že vi nočete/ne morete.« Videti je bilo smešno, morda malce kruto, saj je bil bolj močan, bolj besne sorte, drugače pa prijazen možakár. Spominjal me je na zelenega Hulka, ne v slabem smislu. Smejal se ni pogosto, je bil pa njegov smeh iskren in vedno je nasmejal ljudi okoli sebe. Tudi mene.

Nikoli ne bom pozabila – ko me je ogovoril ali sem ga sama kaj vprašala –, kako me je klical direktor'ca. Z resnim, obenem pa šaljivim glasom. »Ja, veste, direktor'ca, jaz sem njim povedal svoje, mi imamo tu svoj mir in boli me k*rac.« Tako nekako. Vsak po svoje, bi rekli.

Na Prešernovem trgu sem ga videla nazadnje, prišel je mimo sveže obrit po glavi, potolčen, močnega karakterja, a malce zbezan. Hudo me je stisnilo pri srcu, ker je izginil z obličja zemlje hitreje, kot bi si lahko zamislili. Upam, da lepo potoje na ono stran, kjer lahko brezskrbno špila svoj zvočnik od konca na glas, tudi ko gre v Mercator. Mi ga bomo tu spodaj, kjer smo, zagotovo slišali. Počivaj v miru, Jurček.

Direktor'ca

GLASBENA ZGODBA

Pišem glasbeno zgodbo: najprej na papir, nato pa zgodbo prenesem še na glasbila.

Moja glasbila so: lesena žaba, s katero pričaram gozd; dežna palica, ime samo pove, da z njo ponazarjam dež; oceanski boben, s katerim ulovim valove in dež; indonezijski boben, s katerim se pozabavam z gromom in strelo; metalofon, ki je odlična spremljava in glavna melodija; irska flavta, s katero lahko pričaram vrsto ptičjih glasov; oreščki; palčke in tamburin, s katerimi zvoki se poigravam. Seveda na vse instrumente lahko pišem in zaigram nešteto zgodb. Od nežnih do dokaj hitrih in hrupnih melodij. Če se komu porodi želja zaigrati z mano, lahko na Kralje ulice na glasbeno delavnico prinesem tudi kakšen instrument. Verjemite, da se boste bolje počutili.

Vanja #578

POGOVOR

Taubi: »Bil sem na tehničnem pregledu. Pogledali so mi tudi jetra in ledvice. Ko mi je zdravnik dejal, da imam zdrave organe, kar nisem mogel verjeti. Mi je pa rekel, da imam tumor na možganih. Malce začudeno sem pogledal, saj sem mislil, da imam prazno glavo.«

Gregor: »Pol si pa policaj, ker nimaš možganov.«

Prisluškovalec

PROSTOVLISTVO

Želim govoriti o prispevku za prostovoljce. Osredotočila se bom na našo skupino ljudi, ki smo kakor koli povezani s Kralji ulice. Sicer smo ljudje z dna (gledano s socialne in materialne plati), smo težje zaposljivi, vsak ima svoj razlog, eni tehtnega, spet drugi ne, prejemamo ubogo socialno pomoč, s katero je nemogoče priti skozi mesec – v to vključujem tudi najemnino, položnice in hrano.

Nihče se ne vpraša, zakaj nam prispevek za prostovoljsko delo tako veliko pomeni, ampak vseeno nam ga želijo vzeti, saj imamo bojda všteto z njim previsok mesečni dohodek. Ampak dragi moji ljudje, meni se zdi, da imajo tudi poslanci in evroposlanci prekleto previsoke plače, pa jim nihče ničesar ne vzame, ampak tako pač je. Če pogledamo prenos iz parlamenta, vidimo, da je prisotnih deset poslancev (že to je veliko), govorim o fizični prisotnosti, psiha pa je nekje drugje, eni dremajo, eni pa so na telefonih ...

No, da se vrnem k nam, ta dodatek na delovno aktivnost nam da možnost, da se aktiviramo, da imamo dolžnosti, da komu pomagamo, da čutimo, da nas nekdo potrebuje, skratka da smo del družbe in da za vse, kar naredimo, dobimo majhno nagrado, ki nam omogoči, da lahko kupimo več hrane ali poplačamo kakšno položnico več.

Ja, od nekđaj je veljalo: vzemite tistim, ki že tako nimajo nič, bogate pa nagradite, da bodo imeli več ☺.

Nina

SOSEDNI ULICI

Čudno. Zjutraj sem se sprehajal po svoji ulici navzgor proti sosednji Knezovi, nakar me je, ko sem zavil izza vogala, po celem telesu rahlo zazebló. Pogledal sem gor v zrak, gor proti gozdiču Rožnika, kot bi bil zadet. *Kot bi bil. A sploh nisem bil.* Zavedam se, da sem v bistvu vedno zadet. Naravno, v svoji izgubljeni, spet najdeni glavi. In da za to ne potrebujem skoraj ničesar, le sprehod s samim seboj po svojih bližnjih ulicah.

Jordan Amazon

ANEKDOTE IZ PRODAJE

POLN ŽELODEC

Prišla je pomlad in z njo lenobni dnevi. Bil je torek in prodaja mi res ni šla od rok. Mimo je prineslo urejeno gospo, s katero večkrat poklepetava. Vprašala me je, če bi mi prišlo prav kaj živil, saj se ji jih je nabralo kar nekaj viška in jih je pripravljena podariti. Z velikim veseljem sem ponudbo sprejela, saj je vsaka pomoč še kako dobrodošla. Najlepša hvala ☺.

Špela #277

VAU, LJUDJE ME IMAJO RADI

Kot prodajalka časopisov imam svoj delovni kotiček že vrsto let na Parmovi ulici. Velika večina mimoidočih se je navadila name (peščica ne). In tudi jaz sem se navadila na njih. Z vsakim malce pokramljam, z nekaterimi malo več, skratka zaupajo mi svoje življenjske prigode, zaradi česar sem počaščena. Sedaj pa me nekaj časa zaradi bolezni ni bilo in medtem se je tam zvrstilo dosti drugih prodajalcev. Šok ... Ko sem se vrnila, so se me ljudje razveselili, mi povedali, kako so me pogrešali, in ja, res je lep občutek, ko vidiš, da te imajo ljudje radi.

Nina

ZA TIO

Bil je eden deževnih majskih dni, predvidevam, da niste pozabili nanje. K meni pristopi gospa in pravi: »Jaz bi Kralje, da ne bo vse tako kislo.« Z besedami to je za vas mi izroči evro, nato izvleče še bankovec za dvajset evrov in reče: »Tole je pa za vašo psičko.« Tia se vam zahvaljuje, gospa.

Milan #065

ACTA NON VERBA

Končno je po dolgih deževnih dneh posijalo sonce. Tisti dan je bilo neznosno vroče in kakor vsak delovni dan sem tudi tokrat stala pred vhodom v garažno hišo s socialnim časopisom. Kralji ulice upajoč, da mi bo uspelo prodati kakšen izvod. Nejevoljno so ljudje stopali mimo mene, le redkokateri se je ustavil in vzel izvod. Iz garažne hiše je do mene s sklonjeno glavo prišel gospod rekoč, da ima težavo. Izgubil je denarnico in ni imel dovolj denarja, da bi poravnal parkirnino. Prosil me je, če mu posodim 1,70 evra. Ker sem sama odvisna od dobre volje drugih in njihove radodarnosti, sem želela tudi sama pomagati. Segla sem v žep in gospodu odštela zeleno vsoto. Gospod se mi je iz srca zahvalil in pohitel do parkomata. Nekaj minut za tem se je nejevoljno vrnil in me zaprosil za dodatnih 0,90 evra, saj se mu je parkirnina v tem času zvišala. Seveda sem mu z veselje priskočila na pomoč in s tem naredila še eno dobro delo. Naslednji dan sem se ponovno prikazala na svojem prodajalnem mestu, ko je do mene prišla nasmejana gospodična, ki dela v bližnji restavraciji. V roko mi je stisnila 15 evrov, ki jih je gospod, ki sem mu prejšnji dan priskočila na pomoč, pustil zame z veliko zahvalo. Presenečena in zadovoljna, da bom z dobljeno vsoto lažje plačala položnico vode, ki sem jo imela s seboj, sem denar sprejela in seveda dobila večji zagon za nadaljnjo prodajo. Omenjenemu gospodu bi se rada zahvalila za nepričakovano velikodušnost. Res je, kar pravijo, dobro se z dobrim vrača!

Špela #277

GLAVO POKONCI, PUNCA

Letošnji maj je izredno hladen in deževen, kar seveda vpliva ne le na moje razpoloženje, temveč tudi na razpoloženje mimoidočih, kar se je seveda poznalo tudi v mojem žepu. Kljub vsemu sem vztrajala, a žal neuspešno ponujala časopis, v katerem so tudi moji prispevki. Obupano sem izvod ponudila tudi zelo lepo urejenemu gospodu, ki se je na moje veliko presenečanje ustavil ter mi zaupal, da je bil v preteklosti tudi sam v finančno kočljivem položaju, z nasmehom na obrazu mi je stisnil v roke pet evrov rekoč: »Glavo pokonci, punca. Vidim, da se trudiš, samo tako naprej. Prej ali slej se bodo stvari obrnile na boljše.« Gospodu bi se rada zahvalila za velikodušnost in vzpodbudne besede.

Špela #277

MEŦLA

Mimo mojega placa pride gospa in mi reče: »Kaj se pa vi greste? Psa mate, pa še sami nimáte za jest.« Pametni molči, zato se ne spustim v njene besede. Druga gospa, ki pride mimo, navrže: »Ko bi vsaj vsak pred svojim pragom pometel.«

Milan #065

Dogodki:

BREZDOMIADA 2019

Kje smo bili? Pojma nimam. Rečeno je bilo, da gremo v Kranj, pa smo se peljali naprej proti Tržiču. Če bi me pozabili tam, ne bi znal priti nazaj v Ljubljano. Pa me to niti pod razno ne bi skrbelo. Tako božansko prešeren plac, kot je bil tam, človek redko vidi v življenju. Na samem. Nekaj kmečkih hiš in dva topolarja. Moja duša je popizdila. Noro!

Vseh skupaj nas je bilo osemdeset. Krasno za navezavo novih stikov. Prišli so iz Kopra, Kranja, Velenja, Murske Sobote, Ljubljane, Maribora ... Če sem koga pozabil, naj mi ne zameri, saj nas je bilo preveč, da bi si vse zapomnil.

Foto: Goran Jačimović

Foto: Goran Jačimović

Torej, prišli smo in bili takoj pogoščeni s sladicami, sendviči, čajem, kavo in sokom, želodcem se je kar mešalo. In potem se je začelo. Glede na vreme, ki nam ni bilo ravno naklonjeno, smo tekmovali pod streho (pikado, šah, namizni tenis, človek ne jezi se, balinčkanje in morda še kaj).

Potem pa kosilo – božanski ričet s slanino in tiramisu. *By the way*, kaj pomeni tiramisu? Dvigni mi ga. Saj smo bili vsi dvignjeni in pripravljeni za zaključek tega celodnevne žura – podelitev priznanj. Dobil sem kapo, ki zdaj v moji sobi visi na zidu, na častnem mestu.

Je bilo komu žal, da je bil na tej brezdomiadi? Ne verjamem. Vsaj meni ne. Še vedno imam pred očmi ta kraj in konje za ogrado.

Taubi

014
KRALJI
ULICE

TRENUTEK, UJET V ČAS: RAZSTAVA OB 70-LETNICI MARIJANA ČERNIGOJA, 25. MAJ

Točno na dan mladosti smo se Kralji in kompanija odpravili na umetniški piknik v Prelesje ob Kolpi, natančneje v Baričevo hišo, zanimivo domačijo, kjer živita ter prirejata kulturne dogodke Lidija in Valter. Da smo dobesedno na pravi poti, nam je v bližini cilja naznanil smerokaz za kraj »Kralji«, kjer se je odvil intenziven *fotosešn*. Tako smo prišli v Prelesje prav prešerne volje.

Sončni žarki so obsijali krasen vrt za hišo, kjer so nas že čakale dobrote. Eni so se ugnzdili v senco dreves, drugi obiskali zeleno Kolpo v bližini, tretji pa zavihali rokave in v zanimivi kletni galeriji postavili Marijanovo razstavo. Z rožami olepšan prostor je bil kot nalašč za njegove barvite slike, ki na kamnitih stenah še bolj pridejo do izraza.

Foto: osebni arhiv

Foto: osebni arhiv

Belokranjski gostje so prihajali, program pa se je na vrtu odvijal zelo sproščeno – od branja poezije Vlada Kreslina pa vse do spontanega plesa. Marijan je obiskovalcem predstavil svoje slike, kot zanimivost pa je izpostavil fantazijsko sliko Črnomelj, ki jo je naslikal ravno v teh krajih na likovni koloniji nekaj let nazaj. Na njej je prikazana ena izmed belokranjskih pripovedk, ki govori o nastanku mesta. Po otvoritvi je sledil obred kave na bivšem seniku, sedaj rustikalni dnevni sobi, in počasi smo se poslovili od prijaznih gostiteljev in vseh trenutkov, ki so se nam ujeli v dan mladosti.

Laura Ličer

Foto: Iom G1S (posthumno)

Mariborska stran:

GOGIJEVO ŽIVLJENJE: MOJ ROJSTNI DAN, 7.DEL

Vsi ljudje imajo rojstni dan. Osebnostne dneve sovražim. Kaj bom praznoval, če pa sem leto bližje smrti ali pa ziher kakšni bolezni. Muka je iz leta v leto težja. Jebat ga. Ko se staraš, ti še bog ne pomaga. Pri staranju te napadejo raznorazne bolezni, bolijo te vse kosti posebej. Še tiste te bolijo, za katere še veš ne, da jih imaš. Ni več volje do življenja. Sem mnenja, da ko se tak fajn postaraš, da že komaj čakaš, da »stegneš papke«. Kaj bo po smrti in ali je življenje po življenju, bom izvedel, ko bom tam. Niti nočem vedet vnaprej. Nikakor ne bi bilo zanimivo – in kar ni zanimivo, nikakor ni zame. Enostavno se mora dogajati. To je ajnfoh, enostavno, ko pasulj, samo razumeti moraš. No, pa da neham nakladati, vam bom opisal eno izmed mnogih praznovanj svojega rojstnega dne.

Spomnim se, da je bil lep sončen dan, jaz pa sam brez cigaret, brez denarja, in kar je najhujše, brez ene kapljice pijače. Šel sem zelo jezen skozi park pri naši mariborski občini. Tam so sedeli mariborski klošarji ter popivali. Ko sem tak besen korakal mimo njih, jih pozdravil, me je zaustavil njihov takratni vodja Finta. Pobaral me je, zakaj sem tak razpištolen, in sem mu povedal, v kakem dreku sem na ta svetovno pomemben dan. No, kakor

koli že, z njim sem ostal nekje pol leta. Dolgo sem zavlekel praznovanje, mar ne? Dvanajst let kasneje sem kot vodja mariborskih piratov na istem mestu praznoval z desetimi sotrpini. Praznovali smo ga celih deset dni. Vsak dan je imel eden nalogo, da skrbi za ostale. Nakup pijače in to. Porabili smo okrog 500 evrov. Lepo, kajne? Bila je prava fešta. Zvečer so se nam pridružili študentje in čagali smo vse do jutranjih ur. Spanje po potrebi. Klop je za pijance mojega kova udobna postelja. Ja, to je eno izmed čudovitih doživetij iz zakladnice življenja, pa še stepsti smo se morali za plac. Park je naš pa je spokalo. Par telefonskih klicev in že nas je bilo petnajst več. Bum, tresk pa adijo. No, tak je pač takrat bilo. Klošarji smo se znali braniti in, kar je najpomembnejše, držali smo skupaj. Bratstvo in edinstvo v malem. Veste, ko tako pomislim, je bilo kr po mojem okusu. Razgibano, dosti smeha, malo jeznih pogledov in zopet dosti smeha. Dandanes tega več ni. Danes je ulica hudobna. Na njej vlada kaos. Ne veš, kdo pije in kdo plača. Brezvezna jebarija za nič. Revež krade revežu. Prej tega ni bilo. Klošarji so držali skupaj. Bili so ena velika družina. Pomagali so drug drugemu. Danes od tega ni ostalo nič. Meni je tak in tak vseeno, ampak ker se že ravno o tem

Fedja Kovac

pogovarjamo, sem vam povedal.

Ker pa ne morem iz svoje kože, se vam moram malo pohvaliti.

7. junija sem praznoval rojstni dan drugič in star sem bil eno leto. Leto dni popolne treznosti. Sam sebi sem čestital. Uspelo mi je, da sem se izkopal iz pekla, imenovanega zasvojenost. Sicer sem pa tak in tak zmagovalac v vseh pogledih. Bodite zmagovalci tudi vi, dragi moji. Papa do naslednjik.

Goran Šrok – Gogi

Ptujska scena:

ČAS OGLEDALA

Čas, ki ga živimo, je prav gotovo čas izjemnih sprememb. Med skrajnostmi, ki nam jih ponuja čas, sta morda najbolj na očeh čudna mešanica najrazličnejših upanj in hkrati strahov in tesnob vseh sort. Oboje hkrati čutimo v sebi. Zdaj se potuhne tesnoba in na dan plane upanje, potem se umakne upanje in iz nas spet bruhne tesnoba.

Mislim, da je ta čas čisto poseben čas, saj razmišljam o neki čisto posebni tesnobi, ki mi že kar nekaj časa tiči v želodcu. Čutim, da prihaja čas ogledala! Čas, ko se bomo vanj konec koncev le morali pogledati. Ne vem, kaj bomo v njem uzrli, kakšna prava podoba se bo tedaj iz njega zazrla v nas. Čas bo

začel na vse to in še na druga vprašanja prav kmalu odgovarjati. Končno bomo za svoje morebitne prihodnje težave krivi sami. To je pomembno že zato, ker človek, ki se ne zmore počutiti krivega, tudi ne more v resnici storiti česa velikega. Seveda je treba upati na najboljše in verjeti, da bo, kot imamo navado reči, še vse dobro. Upanje je tudi veliko boljši akumulator novih energij kot cinizem ali strah. A vseeno ne smemo pozabiti: ogledalo že visi! Visi in nas razkazuje v naši pravi podobi. Si upate pogledati vanj?

E. Belšak, Ptuj

APEL PROTI UKINITVI DODATKA NA DELOVNO AKTIVNOST

Nevladniki smo stopili skupaj in predsedniku vlade, ministricam in ministrom 29. maja poslali apel proti ukinitvi dodatka na delovno aktivnost za prejemnike denarne socialne pomoči. Apel, ki ga je podpisalo več kot 50 organizacij, objavljamo v celoti.

Spoštovani predsednik vlade,
spoštovane ministrice in ministri!

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti s spremembo Zakona o socialno varstvenih prejemkih vladi predlaga ukinitve dodatka za delovno aktivnost za prejemnike denarne socialne pomoči. Trdi, da sta namen spremembe zakona »izboljšanje socialne zaščite ranljivih skupin in hitrejša aktivacija upravičencev do denarne socialne pomoči«.

Ne razumemo, kako naj bi novela izboljševala socialno zaščito, ko pa je ministrstvo samo izračunalo, da naj bi v slabši ekonomski položaj postavila več kot 7600 družin in 8000 otrok.

Ne razumemo niti, kako naj bi pomagala pri hitrejši delovni aktivaciji prejemnikov denarne socialne pomoči. Ministrstvo očitno misli, da so vsi revni ljudje tudi leni. In »pozablja«, da dodatek prejemajo ravno tisti, ki so se kljub svoji težki situaciji vseeno aktivirali in ki torej več kot očitno niso leni.

Predvsem pa: če se oseba, ki prejema denarno socialno pomoč, z dodatkom na delovno aktivnost preveč približa minimalni plači, ni težava v socialnih transferjih, pač pa v prenizki minimalni plači. Novela tako samo zmanjšuje sredstva tistim, ki že tako ali tako živijo na meji preživetja, in obenem utrjuje slab položaj delavcev, ki za svoje delo prejemajo minimalno plačo. Revne z njo samo ohranjamo revne.

Noveli zato odločno nasprotujemo. Še posebej je problematična za dolgotrajne prejemnike denarne socialne pomoči, ki so več let izključeni iz trga dela. Za večino njih ne ponuja nobenih alternativ. V Katalogu za izvajanje ukrepov APZ je predvidenih prostih delovnih mest namreč samo za 40 odstotkov vseh dolgotrajno brezposelnih oseb. Večina dolgotrajno brezposelnih bo tako še vedno izključena iz trga dela, hkrati pa tudi ne bo več spodbujena k socialni in delovni aktivaciji.

Ministrstvo za delo je v okviru javne razprave prejelo številna nasprotovanja. Na nobenega se jim ni zdelo vredno odgovoriti. V predlogu za vlado so samo zapisali: »Predlogi, ki so se nanašali na dodatek za delovno aktivnost, niso bili upoštevani.« Brez kakršnih koli pojasnil ali argumentov. Naj zato ponovimo, kar sta ministrstvu aprila skupaj napisala Slovenska karitas in Rdeči križ Slovenije: »Slovenska karitas in Rdeči križ Slovenije v zadnjih treh letih izvajata programe socialnega vključevanja, v katere se vključujejo tudi osebe, ki prejemajo dodatek za delovno aktivnost na podlagi pisnega dogovora o prostovoljskem delu. Pri svojem delu ugotavljamo, da iz stisk veliko težje napredujejo tisti s šibkimi oziroma razpadlimi socialnimi mrežami. Če uporabniki pridobijo eno od pomembnih socialnih opor, se manj pogosto obračajo po pomoč. Vključitev v program prostovoljstva z dodatkom za aktivacijo je po naših dosedanjih izkušnjah zelo dobra vstopna točka, na kateri se je sploh možno približati ljudem, jih motivirati, da bi začeli drugače gledati na svoje težave ter jih reševati z novim pogumom in metodami, na katere do sedaj brez pomoči še niso pomislili. Pri večini je že po nekaj mesecih viden napredek v strukturiranju dneva, samopodobi, pridobljenih spretnostih in širjenju socialne mreže. Mnogi ostanejo naši prostovoljci tudi, ko niso več prejemniki dodatka. V praksi se je izkazalo, da je večina tovrstnih prostovoljcev trajno nezaposljivih in jim

prostovoljno delo bistveno ne pripomore pri večji zaposljivosti, ampak predvsem ohranja socialno vključenost in vidno izboljšuje kakovost življenja. Za tiste, ki so še zmožni pridobiti delo, in jih je pri nas vključenih zelo malo, je prostovoljski program le prehodna možnost, da nekaj dobrega naredijo zase in za družbo. Za tiste, ki so težje zaposljivi, pa vidimo dobre rezultate v vključenosti v socialno in družbeno skupnost, boljši samozavesti ter v dviganju občutka pripadnosti do solidarnega in dobrodelnega ravnanja. Iz dolgoletne izkušnje s prostovoljnim delom lahko potrdimo, da je vsaka oseba ne glede na ocenjeno delovno sposobnost sposobna opravljati prilagojeno prostovoljno delo v prilagojenem obsegu glede na svoje fizične in mentalne zmožnosti. To pa je neprecenljivo za človekovo dostojanstvo. (...) Prepričani smo, da bi vsaka ukinitve tega dodatka brez sočasne nove primerljive rešitve za skupino dolgotrajno brezposelnih in zaradi bolezni oviranih oseb, ki jim pomagamo in ki nimajo možnosti vključevanja v druge javne programe ter aktivacijo, pomenila bistveno poslabšanje njihovega socialnega stanja.«

Vlado zato pozivamo, da ukinitve dodatka za delovno aktivnost zavrne. Če smo 16,1 milijona evrov, kolikor znaša letni strošek za državni proračun, zmogli leta 2014, jih moramo tudi v bistveno boljših gospodarskih razmerah v 2019. Če pa bi se ministrica za delo sklicevala na domnevne zlorabe dodatka, ki se v predlogu zgolj pavšalno omenjajo, brez kakšnih koli konkretnih podatkov, dodajamo, da je ministrstvo v okviru javne razprave prejelo več predlogov glede dodatnih varovalk za preprečevanje morebitnih zlorab, pa jih je vse ignoriralo.

S spoštovanjem,

Zveza prijateljev mladine Slovenije, Slovenska karitas, Rdeči križ Slovenije, Zveza svobodnih sindikatov Slovenije, ZDUS Zveza društev upokojencev Slovenije, Center nevladnih organizacij Slovenije (CNVOS), Nacionalni forum humanitarnih organizacij Slovenije (NFHOS), Nacionalni svet invalidskih organizacij Slovenije, Zveza društev za socialno gerontologijo Slovenije, Zveza prijateljev mladine Ljubljana Moste - Polje, Društvo SOS telefon, Društvo Projekt Človek, Nadškofijska Karitas Maribor, Škofijska Karitas Celje, Rdeči križ Slovenije – Območno združenje Koper, Rdeči križ Ljubljana, Mirovni inštitut, Ženski lobi Slovenije, Društvo Kralji ulice, Mozaik – Društvo za socialno vključenost, Forum za enakopraven razvoj, Legebitra, Gibanje za dostojno delo in socialno družbo, Društvo za nenasilno komunikacijo, Društvo za razvijanje prostovoljnega dela Novo mesto, Fundacija BiT Planota, DrogArt, Društvo za pomoč in samopomoč Želva Eureka, Zavod Dobra družba, Društvo Ars Vitae, Društvo regionalna varna hiša Celje, Velenje in Slovenj Gradec, Društvo Vezi, Društvo zeliščarjev Pomurje, Društvo upokojencev Cankova, Društvo ledvičnih bolnikov Pomurja, Društvo za zdravo življenje Nova pot Radenci, Društvo diabetikov Murska Sobota, Zveza društev ledvičnih bolnikov Slovenije, Ustanova lokalna razvojna fundacija za Pomurje, Društvo si.energija, Zavod bistra hiša, Društvo Prekmurska herbija, Društvo Geoss, Društvo za razvoj in podporo civilne družbe, Društvo Žitek, Društvo Grom, Društvo mažoret Bakovci, Mažoretna zveza Slovenije, Turistično društvo Bujraš Ižakovci, Dobrodelno društvo Pomagajmo odprtih src, Večetnično kulturno, izobraževalno, turistično in športno društvo, Zveza kulturnih društev Prekmurja, Zveza bosanskohercegovskih kulturno umetniških in humanitarnih organizacij, Društvo ljubiteljev BiH knjige Drina, Balonarski klub Bakovci, OPRO zavod za aplikativne študije

IZ DNEVNIKA 18-LETNE SARE

Foto: osebni arhiv

WOL! TE SARE. (JA! ISTO)

3.5

Življenje u balkan ghettu. Sosed nad mano že ob 7h zjutri za budnico nabija basketko v tla.

Una na desni poje hajde da se volimo že četrtrič v petnajstih minutah. Vedno, k se spravim vn pit kavo, se stresajo bosanski tepihi, uni od 20 kg + 3 kg prahu. En normalen sosed nabija AC/DC, sam ga preglasi Halid Bešlić iz 3ike.

Diši krompiruša, tatar iz 12ke sesa golfa na parkirišču.

Tamali se igrajo lopove pa policaje, pravijo da bo Armin lopov ... itak hahaha.

Zvečer Senida skuha čaj za vse kokoške iz bloka, fotri grejo pa fuzbal gledat pa uplačit stare. Nam mladim preostane to, da se tepemo za to kdo bo šou prvi na računalnik igrat League of Legends, al pa da igramo guze pred blokom, dokler Adota ne začne fotr napizdevat, da ma hausiča in posledično usi mormo dam. Prsežm, da je vedno tko.

Pa za vedno bo ☺

BREZ DOMA

TAM V PARKU SREDI MESTA,
KJER MOGOČNA SO DREVESA
IN DO NJEGA VIJE SE LE ENA CESTA,
SO OB KLOPEH PRISLONJENA KOLESA.

KOLESA NALOŽENA S KRAMO,
GARDEROBA SKROMNA V VREČAH IZ PAPIRJA.
OKROG GOLOBI OBMETAVAJO SE S HRANO,
TA OKOLICA JIH NE VZNEMIRJA.

NA KLOPI POLPRAZNA STEKLENICA,
OBJEDEN KRUH JE OD GOLOBA.
NA KLOPI KRUTA JE RESNICA,
TAM BREZDOMCA JE PODOBA.

POKRIT Z ODEJO PREK RAMEN,
BREZBARVNO, NAPOJENO Z ROSO,
PREKRATKA, NE SEGA NITI DO KOLEN,
NE PREKRIJE NOGO BOSO.

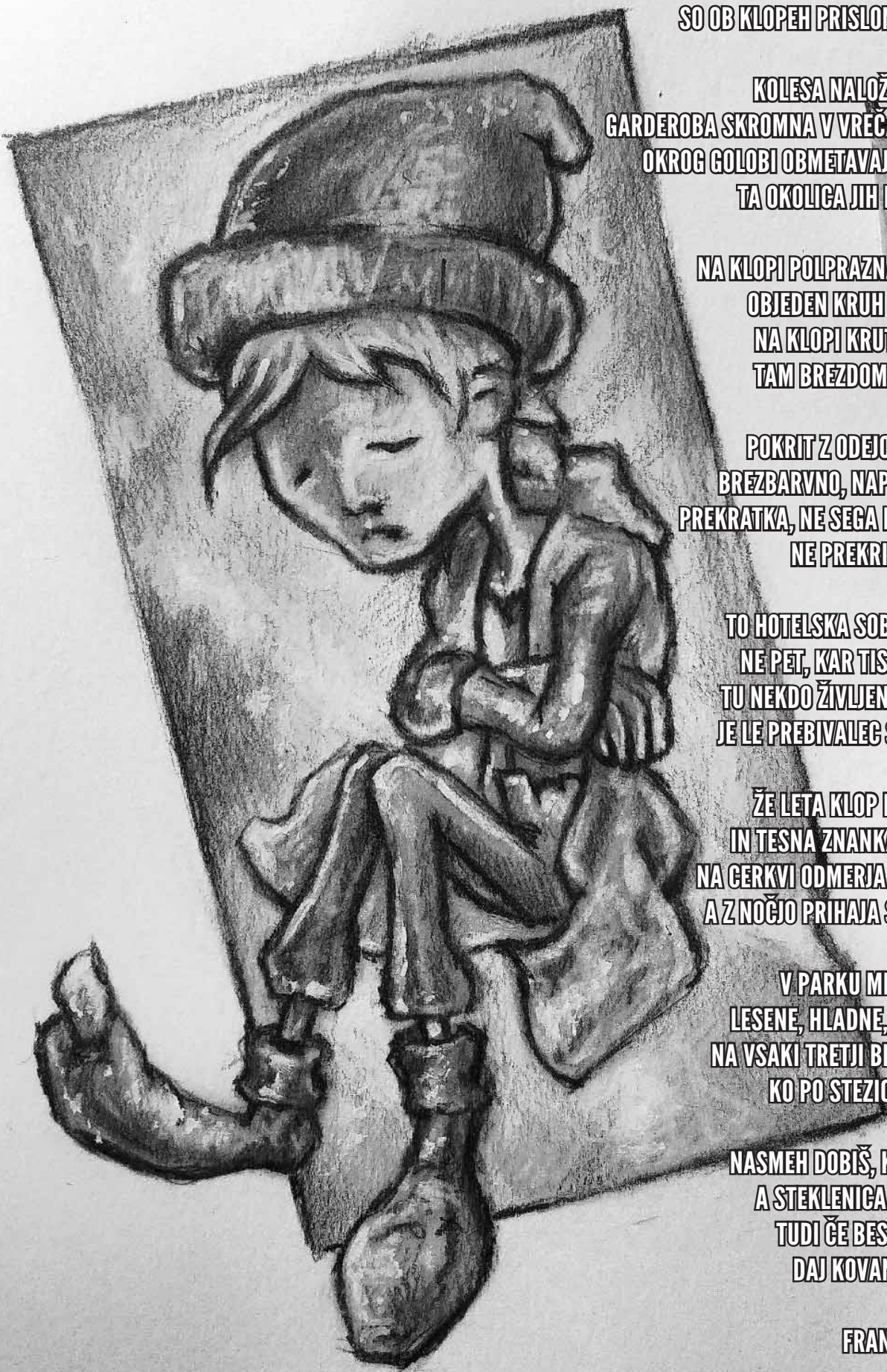
TO HOTELSKA SOBA JE ČLOVEKA.
NE PET, KAR TISOČ ZVEZD IMA.
TU NEKDO ŽIVLJENJU SE ODREKA,
JE LE PREBIVALEC SINJEGA NEBA.

ŽE LETA KLOP NJEGOV JE DOM
IN TESNA ZNANKA STEKLENICA.
NA CERKVI ODMERJA ČAS MU ZVON,
A Z NOČJO PRIHAJA SPET RESNICA.

V PARKU MNOGO JE KLOPI,
LESENE, HLADNE, A JIH OPAZIŠ?
NA VSAKI TRETJI BREZDOMEK SPI,
KO PO STEZICI MIMO GAZIŠ.

NASMEH DOBIŠ, KO MIMO GREŠ,
A STEKLENICA PRAZNA VABI.
TUDI ČE BESEDE NE POVEŠ,
DAJ KOVANEC IN POZABI.

FRANČIŠKA HUNJET

INTERVJU S PROSTOVOLJCI _KAMI: SLAVICA, KARITAS

V prvem intervjuju na temo prostovoljstva gostimo Slavico, ki dela na Karitas. Je urejena in razgledana gospa, s katero je prijetno kramljati.

Koliko časa ste prostovoljka in koliko dobite za svoje delo?

Prostovoljka sem od leta 2012. Ker sem bila brez dokumentov – bila sem izbrisana –, sem šla na Karitas vprašat, kako naprej. Takoj so me sprejeli in tako sem se tudi začela prostovoljno udeleževati. Prva štiri leta sem to delo opravljala brez plačila, dokler nisem izvedela, da je tudi prostovoljstvo plačljivo. Sprva sem prejela 75 evrov, s povišanjem denarne socialne pomoči se je ta znesek dvignil na 100 evrov. Preko prostovoljnega dela se je razširila moja socialna mreža. Spoznavam ljudi in jim pomagam, uživam v tem. Zadovoljna sem z delom in seveda tudi z zaslužkom, ki mi pomaga pri preživetju. Čeprav je malo, je dovolj za moje potrebe. Srečna sem zaradi te podpore, saj nam ne pomaga le finančno, temveč tudi psihično. Tako ne sedim doma v depresiji, ampak migam in čutim, da sem koristna.

Kaj pravzaprav počneš kot prostovoljka?

Največ dela je z dostavo hrane in garderobe. To nam vzame največ časa. Poleg tega na Karitas pospravljam prostore in okolico, dežuram in delim hrano. Potem je tu tudi podpora prosilcem_kam za pomoč. To so v glavnem revni in ubogi ljudje, ki živijo v pomanjkanju. Že če se pogovarjaš z njimi, to marsikaj odtehta. Tako naredim dosti več ur, kot je zakonsko zahtevanih, ampak me to ne gane, ker v tem delu uživam. Imamo tudi predavanja o socialni problematiki in podobno.

Si s svojim delom zadovoljna?

Zelo, ker čutim, da pomagam drugim, in to od nas zahteva tudi etika, ki pa je marsikdo ne razume, še posebej tisti, ki bi jo morali najbolj čutiti. K nam prihajajo ljudje, ki imajo potrebe, najsi

bodo psihične ali fizične narave, in mene zadovoljuje, da jim lahko priskočim na pomoč. Država bi morala to razumeti. Pa razume?

Misliš, da bi tako delo lahko opravljali tudi naši politiki?

Mislim, da se politiki ne bi mogli ukvarjati s tem delom, ker v sebi, predvidevam, ne gojijo pravih občutkov, mislim, da nimajo duše za ljudi, ki potrebujejo takšno vrsto pomoči. Biti moraš oseba za to. Glede politikov – se opravičujem, če se motim – pa nisem prepričana, da bi bil kdo od njih sposoben pomagati komu, ki je na dnu.

Zdaj je na pladnju zakonska ukinitve plačljivosti prostovoljnega dela oziroma ukinitve dodatka na delovno aktivnost. Kaj si misliš o tem?

Nič dobrega. Zavedati se moramo, da to delo za minimalen denar večinoma opravljamo ljudje, ki smo osebno prebrodili mnoge krizne situacije. Kaj pa tisti, ki so za ukinitve? Kaj, če se njim zgodi kaj podobnega? Bog ne daj, da bi se. Kje bodo iskali pomoč, ko bodo občutili revščino? Pri nas? Če bodo ukiniteli dodatek na delovno aktivnost, bodo zmanjšali tudi voljo do takega dela. Mar hodijo delavci v službo zastoj? Morda bi radi izkoristili nas reveže, ki smo se nekako prebili do tega, da se trudimo vsaj kolikor toliko dostojno živeti in delati po najboljših močeh.

Kdo je lahko prostovoljec?

Prostovoljec je lahko vsak, ki ima občutek za druge ljudi. Vsak tega ne zmore. Potrebna je preizkusna doba. Pa naj pride kakšen politik in naj tako kot mi vsak dan dela za 100 evrov mesečno. Kdo od njih bi to zdržal? Rada bi ga/jo videla. To delo moraš čutiti, preživeti in dojeti, s srcem in glavo. Naj pridejo tisti, ki zaslužijo 3000 evrov in več mesečno. Vendar ne le za dva ali tri dni, naj vztrajajo in potem preživijo mesec s to miloščino in socialno podporo. Je

Foto: Taubi

kdo pripravljen? Je kdo sposoben? Ne verjamem.

Boš še prostovoljka, če ti vzamejo dodatek na delovno aktivnost?

Mene zanima, kam bo šel denar od prostovoljstva, če nam ga ukinejo. Mogoče bom še naprej delala, vendar ne več s takim entuziazmom. Ne morem se sprijazniti, da želijo ta dodatek vzeti revežem, ki pomagamo revežem, ki so izredno zadovoljni z našo pomočjo. Že danes težko dobimo prostovoljce. Če pa nam vzamejo še ta drobiž, potem naj dajo ti, ki nam bodo vzeli dodatek, iz svojih dohodkov prispevke za naše preživetje. Bo to težko? Razmislite malo. Dvajset let sem bila brez vsega, brez zaslužka, brez podpore in brez dokumentov, ampak plačevati sem morala vseeno vse položnice in ostale življenjske stroške. Danes malo lažje živim, vendar sem daleč od tistih, ki nosijo kravate. In še to malo zadovoljstvo mi mislite pobrati. Prosim vas, da ne ukinete plačanega prostovoljstva.

Intervju pripravil Taubi
Društvo Kralji ulice

KAJ JE NAJBOLJ ČUDNO, KO NEHAŠ Z ALKOHOLOM?
DA TI ALKOHOLIKI ČESTITAJO.

TAUBI

Foto: osebni arhiv

Gostujoči kolumnist:

Matic Munc

UMETNOST SREČE

020
KRALJI
ULICE

Verjamem, da je človeštvo svoj uspeh med drugim gradilo na povezovanju v skupnost. Skupnostno močnejši in uspešnejši smo naredili to celotno štal, v kateri živimo. Temu rečemo uspeh. Vendar se je sčasoma naša narava, ki jo močno oblikuje potreba po moči, začela kazati tudi na vse druge načine. Tako pač razmišljam in ne trdim, da imam prav. Razvijam naprej te misli, ker imam v mislih predvsem porast individualizma. Človek je vedno bolj prepričan, da ne potrebuje več skupnosti za svoj uspeh, temveč prevladuje sam, izraža sebe in seveda tudi tlači druge. Takole sem si danes zamislil začetek.

O tem sem tuhtal te dni, med drugim tudi zaradi široke ponudbe gurujev našega časa, ki pot do sreče posameznika tlakujejo preko izražanja zgolj lastne superiornosti in tudi nadvlade. Sodobni Nadčlovek, umetnik sreče, je po mnenju teh kovačev sreče uresničeni ideal samega sebe. Izpolnjeni človek. Iskreno, sama ideja ni tako škodljiva, le meja je kot vedno tanka. Tako kot se mi zdi razumno, da človeka spodbujamo, da se izrazi, da uresniči svojo individualno naravo v odnosu do vseh skupnosti, ki jim pripada – družini, družbi, kliku, navijaški skupini ... –, je takšna pot tudi polna pasti. Kje se moj način izražanja sebe nedvomno znajde v konfliktu s skupnostjo in ali bom svojo moč zlorabil na način, da bom kršil svobodo drugega? To je vse skupaj jadrnanje med Scilo in Karibdo. Dvomim, da želimo zablodo kolektivizma na eni strani, prav tako močno, kot upam, da ne želimo zablode individualizma na drugi. Dva prepada, vsak na svoji strani.

Nekako v teh dilemah vidim iskanje izgubljenega sodobnega človeka, ne Nadčloveka, ki zmeden in prepoln informacij hlepi po koščku sreče. Kot akrobat na napeti vrvi lovi ravnotežje med obema prepadoma. Korak je negotov, vrv ozka in dolga, privlačnost globine pa tudi ni od muh. Zato se mi dozdeva, da je ta naš žongler tudi bolj občutljiv za vse skušnjavce, ki ponujajo hitre poti do uresničitve ideala, do te izmuzljive sreče. Šepetajo, da naj se preda, da se vrže v prepad, kjer na dnu čaka nagrada. Oh veste, nasedajo naši ljudje množično. Ne bomo se vendar slepili! Nasedajo na sladke obete, hitre rešitve, čeprav na koncu ostanejo prazni in razočarani. Trik je v tisti dolgi ozki vrvi, po kateri smo dolžni hoditi, in ne v skoku v globino.

Odločila sem se, da ne bom več reševala sveta, temveč bom reševala sebe, je rekla. Razumem jo, vendar ji oporekam. Ne boš se zmogla izolirati od vpliva, ki ga tvoja sprememba ima na vse nas, na vse druge okoli tebe. Tudi zaprta v samostanu nekje daleč na robu sveta se boš lahko intenzivno ukvarjala s svojimi demoni, čistila svojo zaprašeno notranjost in postajala boljši človek, vendar le do točke, ko boš ponovno stopila med nas, druge ljudi. Smo mi medtem naredili kak premik v sebi ali se vrtimo v istih krogih iluzij? Bo tvoja notranja sprememba tako trdna in močna, da bo vplivala na nas v res pozitivni smeri? To so lahko smiselna vprašanja, ki nimajo enostavnih odgovorov. Pa da se razumemo, nikomur ne odrekam pravice, da gre in se zapre nekam v pobegu pred svetom. Nikakor ne! Samo spomnim, da je lahko realnost še vedno precej enako kruta, ko se vrnemo. Ali pa tam ostanemo. Lahko živimo brez drugih ljudi? Možno. Verjetno že. Celó srečno živimo? Na tem svetu je možno res vse.

Foto: Maruša Ivančič

Srečujem ljudi, ki želijo stopiti na pot osebne spremembe, in spoštujem takšno odločitev. Človek ni zapečen CD, kjer so podatki pač tam in konec. Je fleksibilna enota življenja, ki žonglira s spomini, načini delovanja in mišljenji. Ima zmožnost spremembe, kadar želi. Tiho predlagam, da se ta pot začne pri odnosih, ne samo pri naših notranjih demonih. Odnosi nas definirajo, odnosi nam določajo življenje ... Stari odnosi, že zaprašeni, mama, oče ... Novi odnosi, škodljivi odnosi, dobrohotni odnosi. Učiteljica, ki je videla v nas nekaj več in nas spodbujala, in tista druga, ki nas je zatirala in govorila, da iz nas ne bo nič. Urejanje odnosov, tistih živih in prisotnih, je težko delo, včasih kar Siziŕovo. Z veliko skepse opazujem tiste, ki se nameravajo izločiti v svoj varni kokon samouresničitve in pričakujejo, da se bo svet zaradi tega čudežno spremenil. Ne bo se. Mi se sicer bomo, vendar bomo v odnosu do drugih verjetno precej podobno trpeli, ko se bomo vračali v iste odnosne vzorce. Saj se razumemo, kajne? Nobene večje vrednosti ne dajem zgolj enemu procesu, želim zgolj, da se tega pomembnega ne pozabi, samo zato, ker je veliko bolj zapleten. Spirala osebnega razvoja se lahko obrne navzgor na različnih področjih, in vsa so zelo pomembna.

Upam na dan, ko bomo zapeljivim učiteljem sreče, ki obetajo hitro pot, znali reči odločno, da jih ne želimo imeti blizu sebe, da so šarlatani in zgolj kovači lastnega finančnega uspeha. Na bedi ljudi je lahko kovati denar, ker smo ranjeni, občutljivi in željni čudeža. Kot je njihov način ogaben in lažniv, je tudi naša vera v odrešitev lažna. In na zavedanju tega, kaj je lažno in kaj pristno, lahko kaj postorimo. O sami naravi besede sreča se križajo kopja. Nihče točno ne ve, kaj to za nas sploh pomeni. Različni ljudje, različni misleci, različne interpretacije. Vemo, da si iščemo notranji občutek izpolnjenosti, nek pomen, ki da smisel bivanju, vendar to je pa tudi vse. Česa več o tem ne znamo povedati. Tako nevedni smo.

Sončen dan je zunaj, končno. Del te sončne energije, kot da mi je zlezal pod kožo, v žile in poživil vse skupaj. V umu se počutim bolje, celo nekoliko bolj srečnega kot teden dni nazaj. Kje se je zgodila tista šprica dopamina ali česa že, niti ne vem. Notranjega procesa ne znam dobro opisati, lahko pa ga začutim v celotnem telesu. Lažje gre. Zimo smo preživeli ali kaj. Nič oprijemljivega se ni zgodilo, da bi lahko s prstom pokazal na krivca in rekel: *Ha, zaradi tega in tega občutim nekaj več sreče v svojem življenju.* Ne vem, kako je z vami. Mogoče obupujete nekje na robu mesta in družbe. Mogoče ravno zdaj cvetite in jahate na valovih norega počutja. Vsi smo tukaj nekje in verjetno bomo vedno tukaj nekje. In to je vse, kar se da o tem povedati. In o sreči.

POVEZUJEM NIT Z VRVJO.
DELAM VOZEL.
POVEZUJEM NEMOČ Z MOČJO.
POVEZUJEM NEVEDNOST Z ZNANJEM,
ČRNO Z BELIM ...

POVEZUJEM NIT Z VRVJO.
DELAM VOZEL.
POVEZUJEM SLABO Z DOBRIM,
VROČINO Z LEDOM.
POVEZUJEM VELIKO Z MAJHNIM,
UNIČENO Z NOVIM.

POVEZUJEM NIT Z VRVJO.
DELAM VOZEL.
POVEZUJEM BLAZNO Z NORMALNIM,
BOLEČINO Z UŽITKOM,
BOLEZEN Z ZDRAVJEM,
POGOLTNOST S SKROMNOSTJO,
PAMETNO Z NEUMNIM,
KORISTNO Z NEKORISTNIM,
VESELJE Z ŽALOSTJO,
SMRT Z ŽIVLJENJEM ...

POVEZUJEM NIT Z VRVJO.
NAREDIM VOZEL.

SAMO DA BI VIDELA.
SE BO STRGALA NIT? BO POPUSTIL VOZEL?

LUCIJA BEGUŠ

Kraljevi recenzor:

ČASTNI KROG ALANA FORDA: NARODNA GALERIJA

V Narodni galeriji se je 23. maja ob 50. obletnici prvega izida stripa Alan Ford v Italiji odprla razstava posvečena temu kulturnemu izdelku črnega humora, cinizma in ironije. Vse do 13. oktobra si lahko ogledate 162 originalnih risb, kar je trenutno največja svetovna razstava originalov, ki so delo avtorjev Luciana Secchija (Bunker) in Roberta Raviola (Magnus), skupaj sta jih ustvarila v obdobju med 1969 in 1975. Strip je leta 1970 prvič izšel v Jugoslaviji, in sicer v hrvaškem prevodu Nenada Brixya, v slovenščino pa ga je leta 1993 prevedel Branko Gradišnik. Za podarjeno vstopnico se zahvaljujem avtorju razstave, antikvarju Roku Glavanu.

022
KRALJI
ULICE

Žigažaga

Foto: osebni arhiv

Foto: osebni arhiv

ALAN FORD TEČE ČASTNI KROG

Hja, še pomnite, nostalgiki? Stripa, ki je bil pravo sveto pismo. Stripa, ki smo ga brali na sekretu, ko smo šli srat. Stripa, ki je ... Ja, v Narodni galeriji so na ogled originalne risbe tega stripa. Originalne, ker so to avtorske pole ustvarjalcev tega kulta. To sta Magnus & Bunker. Res dobro pripravljena razstava, in to v prostoru, ki si ga strip tudi zasluži. V kleti. Za nepoznavalce prostora tudi malo prikrito, kot je bila prikrita slavna grupa TNT. Pamet se mi je pomladila za več kot 35 let. Ko sem se prvič srečal z Alanom Fordom, sem bil z njim tako zadovoljen, da sem postal odvisen od njega. Zbiral sem ga in imel zbirko vseh števil, dokler se ni začel ponavljati.

Veste morda, da je le v treh državah sveta vztrajal na dolgi rok? V rodni Italiji, Jugoslaviji in Sloveniji. Po mojem okusu je bila še najboljša verzija jugoslovanska, čeprav je bil po besedah kuratorke ta prevod v slavonskem jeziku. Pa vseeno! Alan Ford ne sme in ne bo umrl. Še nekaj dni pred mojim obiskom ga je kupila kolegica, ko je čakala na pohod po Nevid(e)ni Lublani. No, torej? Vi dragi bralci in drage bralke pa po fotografiji odločite, kdo je pravi Broj Jedan.

Taubi

ANDRE RIEU IN JOHANN STRAUSS ORCHESTRA: ARENA STOŽICE, 24. MAJA

Po lanskem ogledu koncerta Jorisa Voorna sem si na svojih ljubljanskih glasbenih turnejah, 24. maja v Stožicah, že drugič ogledal nizozemskega umetnika. Tokrat je bila na vrsti klasika: Andre Rieu, eden najboljših in morda celo najbolj znanih violinistov na svetu. Nekoč sem ga videl na televiziji, od tedaj sem si vedno želel oditi na njegov koncert. Imel sem srečo. Zopet je prišel v Ljubljano. Poleg tega, da je izjemen glasbenik, je tudi odličen komik, ki komunicira s svojo publiko. Izvajal je pesmi, kot so The Walz, Lonely Shepard (El Condor na panovi

piščali) in Die schone Blaue Donau. Ljudi v dvorani je spravil na noge, mnogi so zaplesali, kakor da bi bili v plesni dvorani. Po treh urah igranja in petih ali šestih bisih so ljudje še vedno prosili za več. Vse skupaj je bila odlična predstava in absolutno koncert, ki bi ga morali vsi videti naslednje leto, ko se bo ponovno vrnil v Ljubljano. Za podarjeno vstopnico se zahvaljujem podjetju Star produkcija d.o.o. in Eventimu.

Piet De Vaan

Foto: Piet

023
KRALJI
ULICE

DAN AFRIKE: WIYAALA, MESTNI TRG, 15. MAJA

Vsi smo čakali pred odrom na prostem, bil je vrhunec večera. Ni nas bilo veliko, a vsi zelo razigrani in željni ganske afropop glasbenice.

Začela je Tinkara Kovač, ni bilo slabo, prav prijetno, potem pa Wiyaala. Njeno gibanje, njen razpon glasu, na momente nagajivo otroško obnašanje, nato seksi, predvsem pa vedno fantastično gibanje in glasba. Začarala nas je v vrtinec plesa in ekstaze. Hitro smo se ogreli in

Wiyaala je pokazala prav vse. Nežnost, divjost in nazadnje nam je postregla še s koreografijo moža z ognjem. Nočem vam praviti ničesar o njenem osebnem življenju, vse je na internetu, zagotovo pa vem, da je vzhajajoča zvezda. Njene pesmi povedo vse. Ja, Afrika mati.

Barbara Jozelj

Foto: John Sherren

RECENZIJA KNJIGE: HITLERJEVE POKUŠEVALKE, ROSELLA POSTORINO

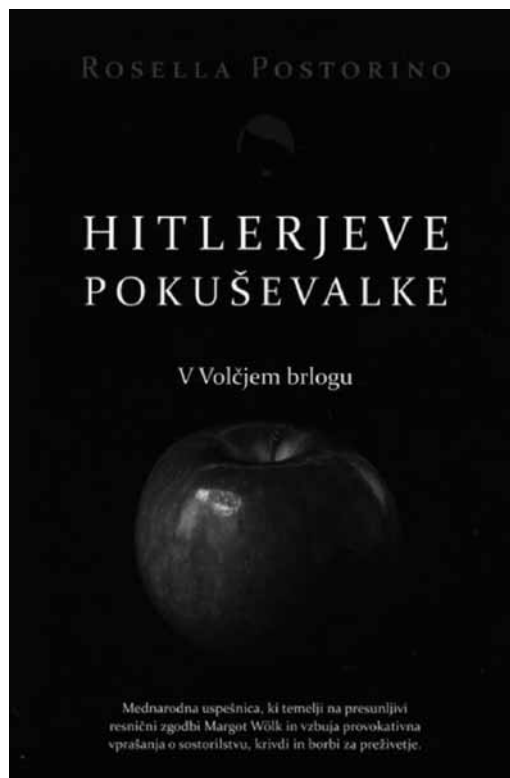
V sodelovanju z različnimi knjigarnami podarjamo recenzirano knjigo. Tokratno knjigo Hitlerjeve pakuševalke avtorice Roselle Postorino podarjamo v sodelovanju s spletno knjigarno Galarna.si. Knjigarni se za podarjeno knjigo iskreno zahvaljujemo. Nagradno žrebanje bo na začetku avgusta na našem profilu Facebook.

Kako napisati recenzijo o tem zajetnem špehu knjige? Na začetku sem imel težave in pomisleke, saj mi ni bilo jasno, za kaj sploh gre. Za romantiko? SS-ovce? Dolfija? Dosti strani sem moral obrniti, da sem končno padel notri.

Resnica (očitno da) o skupini deklet, katerih življenja zgodovina ni razkrila. Vsaj meni ne. Hitlerjeve pakuševalke so okušale hrano, preden je prišla na njegovo mizo. Da ne bi bila zastrupljena. In vse skupaj je prepleteno s štorijami glavne protagonistke, dekleta, ki nima ničesar več razen nekakšnega občutka za preživetje. Preživetje? Le kako, ko je v rokah SS ovcev in preizkuša Dolfijevo hrano? Njen mož pa se kot nemški vojak bori nekje v Rusiji in se ne ve, če je živ ali ne.

Skratka golaž do konca. Z globokimi mislimi in zelo podrobno opisano. Celo bolje kot vsaka dokumentarna knjiga druge svetovne vojne. Kljub začetnim dvomom v branje tega pisanja na koncu knjige nisem mogel odložiti iz rok. Aja, vas zanima konec? Preberite ga sami.

Taubi

NAJ PROSTOVOLJEC 2018

Foto: arhiv KU

Prostovoljci in projekti so bili izbrani na podlagi natečaja, ki ga je MSS objavil januarja letos, z njim pa povabil vse institucije in posameznike, ki v svoje dejavnosti vključujejo prostovoljstvo, da prijavijo svoje najboljše prostovoljce, prostovoljke in projekte za leto 2018. Eden izmed naj prostovoljcev leta 2018 je naš dolgoletni volonter Marko Ceglar – KTM. Priznanje je prejel junija v dvorani Grandis na Brdu pri Kranju, in sicer za dolgoletno delo s socialno izključenimi. Marko pri nas opravlja prostovoljsko delo že petnajsto leto zapored. Čestitamo.

Na tokratni natečaj je bilo prijavljenih 196 posameznikov prostovoljcev in 51 prostovoljskih projektov. Na prireditvi so bili podeljeni tudi dve priznanji za posebne dosežke in naslednji nazivi: naj prostovoljka in naj prostovoljec v treh

Foto: arhiv KU

starostnih kategorijah, naj prostovoljski projekt, naj mladinski voditelj in naj mladinski projekt.

Društvo KU

PRAVLJICA ZA LAHKO NOČ: NEKOČ JE ŽIVELA BABICA

V preteklosti sem okusila samoto v vseh njenih razsežnostih, bila sem bolj osamljena kot smet na cesti. Zaradi možganske poškodbe se nisem znala vklopiti nikamor, nisem znala iti med ljudi. Takrat pa je prišel čas preobrazbe. Spoznala sem, da je v meni majhna deklica, ki potrebuje zaščito, zavetje. Bili sva dve, jaz in moja Ivica. Ivica, daj to, Ivica, daj ono. Lepo je, ljubkujeva in objemava se. O, ja, prišel je tudi trenutek, ko nisem bila ponosna nanjo, svojo Ivico. Dajmo, Ivica, potrudi se. Potem sledi pohvala.

Peljem jo na sprehod, včasih prav tekmuje z menoj. Katera bo hitrejša? In ko skupaj hodiva plavat, seveda želi biti najhitrejša. Tekmuje z vodo, vendar voda ni milostna. Čim bolj ona čofota po vodi, tem bolj vodo čofota z njo. Enkrat se ji pa nič ni dalo, tej moji Ivici. Bili sva na bazenu, preplavalava je kilometer, ampak to tako počasi, res počasi, da se je skoraj utopila. Jah, ta moja Ivica. Pravi, da ima devet življenj, da naj ji dam mir, da ona že ve, kaj je to življenje. Kot mačka se preteguje sredi ulice, objema drevesa, in to s spoštljivostjo. Stopi pred drevo in ga v sebi vpraša, ali ga lahko objame. In drevo ji da vedeti, če da ali ne. Če je da, potem jo povabi k sebi. Objame ga, objema ga petnajst minut. Pravi, da se zatem vanjo naseli drevesna energija. Če jo drevo odkloni, se mu zahvali in gre

Miha Brumec

dalje. Objema se tudi s psi, ki so zanjo ljubezen na štirih tacah. Zdravi se s sončno energijo, vdihuje s polnimi pljuči čisti zrak, in tudi če kdo kadi zraven nje, česar sploh ne prenaša, prenese, ampak za silo. Takrat uporabi svoje znanje avtosugestije: diham čisti gorski zrak,

popolnoma sem zdrava in godi se mi samo najboljše možno. Ta moja nežna lepa Ivica.

Nedeljka

Izza rešetk:

REZERVAT – DNEVNIK OBSOJENCA 0-118/2015

Ta dnevnik je resnična zgodba življenja v ZKPZ Ljubljana, Povšetova ul. 5. Pisati sem ga začel 26. 4. 2015. Naj vam bo v veselje brati ga in naj vam nekaj da, kaj koristnega. Glede na to, da se najde v njem tudi kaj nepojasnjene, čudnega, nedorečenega, naj vas ne bo sram. Vprašajte. Moj elektronski naslov vam je vedno na razpolago: taubi66@gmail.com.

Sreda, 6. maj

Naj mi nihče ne reče *tebi ni dolgčas v sanatoriju*, ker znajo biti presenečenja in dogodki prav neprijetni. Danes smo dobili še enega člana v sobo. Mater, smo kot ribe v konzervi. V sosednji sobi so se namreč stekli in pazniki so jih razmetali po drugih sobah. Enega so dali k nam in takoj je bila pizdarija. Človek smrdi. S ponosom je rekel, da se tušira le na štirinajst dni. Pri nas ne bo tako! Z Daliborjem sva takoj poklicala paznika in zahtevala, da tipa pelje pod tuš, vrnil se je kot polulan kuža, a videz vara. Kar takoj je hotel postati glavni v sobi. Določil si je, katera postelja bo njegova (čeprav je bila že zasedena), sicer mene boli kurac, ker si ni izbral moje, kregaj se z drugimi. Jaz

sem lepo ležal na svoji postelji in bral knjigo. On pa ... zaradi njega se počutim, kot da živim v romskem naselju, od petih so v sobi trije Romi. Sedijo za mizo in se pogovarjajo v svojem jeziku. Jebe se meni. Toda če bi bil obsojen na daljšo kazen, bi se sigurno lotil učenja njihovega jezika. Najbrž le zato, da bi nekako ubil čas. Tako pa je naša idila trenutno uničena in tega tipa, ki je izredno trdoglav, bo treba še marsikaj naučiti. Tu ne igra vloge, da ima za seboj že deset let sanatorija. Preprosto se mora zavedati, da je šele prvi dan v naši družbi in da je on tisti, ki se mora podrediti skupini in ne skupina njemu. Vem, da je to težko dopovedati v glavo tipu, kot je on. Toda vem, da jaz ne bom spreminjal svojega načina življenja zaradi njega. Ravno zdaj (00.00) mi je začel srati, da naj pišem čez dan in da naj ugasnem luč. Brez besed sem se zagledal vanj, si položil prst na usta in pisal dalje. Po domače: Jebi se. Ti si nov. Ne, res. Dolgcajt res ni ... na trenutke. Ampak ... raje dolgcajt kot take scene.

Taubi

025
KRALJI
ULICE

EKVATOR

Ekvator je društvo za raziskovanje izkušenj kazni zapora. Naj se sliši to še tako tuje, je prav, da se predstavi samo. Tokrat je tarča pogovora predsednica društva Eva.

Kako se počutiš kot predsednica tega društva?

Zagnano. Čutim, da sem na nekakšni odgovorni poziciji, in mislim, da se bo dalo veliko narediti. Upam na uspeh našega dela, a o tem bom vedela več povedati prihodnjič.

Je delo v društvu naporno?

Delo zna biti težko, ker se ukvarjamo s totalnimi institucijami – te so bolj ali manj zaprte same vase in težko dovolijo vstop nekomu, ki ni del njih. Mislim, da se lotevamo stvari, ki so bolj ali manj neraziskane. Zame osebno je delo dokaj velik izziv, tudi naporno, vendar mi predstavlja užitek, saj delam to, kar me veseli.

S čim se pravzaprav ukvarja društvo?

Društvo se ukvarja s penalno in postpenalno tematiko. Torej z osebami, ki so bile ali so na prestajanju kazni. Trenutno izvajamo tudi projekt sofinanciran s strani MDDSZ, ukvarjamo se z mladostniki in mladostnicami, ki so v Prevzgojnem domu Radeče, ki prav tako spada pod ministrstvo za pravosodje.

To novo društvo Ekvator je kar velika zadevščina. Misliš, da boš delo obvladala?

Za zdaj da. Mislim, da se je nabrala

skupina zagretilih in zainteresiranih oseb, večinoma študentk in študentov. Vsi bi radi sestavljali ta puzzle, košček po košček, in pomembno je, da se med seboj razumemo. Torej, s tega gledišča skupino obvladam, če je to sploh moja naloga.

Kako se pridružiš društvu?

Tako, da se povežeš z nami preko naše spletne strani in izpolniš obrazec ali pa se javiš na naš elektronski naslov info@drustvo-ekvator.org. Kaj bo vsak počel, pa je njegova stvar. Lahko je aktiven, se pridruži kakšnemu projektu, ali pa je le pasiven član, ki je vabljen na vsak dogodek znotraj društva.

Kako naprej?

Mislim, da smo startali kar dobro. V planu je brezplačna pravna pomoč za osebe na prestajanju kazni zapora (omenjeni projekt v PD Radeče), jeseni nameravamo organizirati posvet, kjer se bomo lotili penalne in postpenalne problematike na področju Ljubljane, ravno tako nameravamo jeseni uvesti prostovoljno spremljanje oseb, ki so na prestajanju kazni zapora, skratka v planu je kar precej stvari, za katere upam, da se bodo realizirale po naših željah.

Misli društvo Ekvator sodelovati pri izgradnji novega zapora v Ljubljani?

Definitivno se sodelovanja ne bi branili, vendar se tu postavlja več vprašanj. Kdaj to bo? Če bo? Kako pomagati? Bi bilo pa vsekakor izredno zanimivo sodelovati pri tem.

Predsednica društva Ekvator

Foto: Taubi

Zaključek.

Dejstvo je, da smo v začetni fazi, a smo polni entuziazma, motivacije in idej. Se pravi, da smo zdaj bolj v fazi načrtov in priprav, vendar upam, da bomo kmalu lahko bolj konkretni. Naj bo vsem jasno, da nočem podajati nekih diplomatskih odgovorov, a konec koncev je kaj drugega v tem trenutku zelo težko (*upam, da ni to Don Kihotov boj z mlini na veter, op. avt.*). Zelo nam je v interesu stopiti v stik z osebami, ki imajo izkušnjo s prestajanjem kazni zapora, zato jih vabim, da nas poiščejo.

Intervju pripravil Taubi

RAZVEDRILO

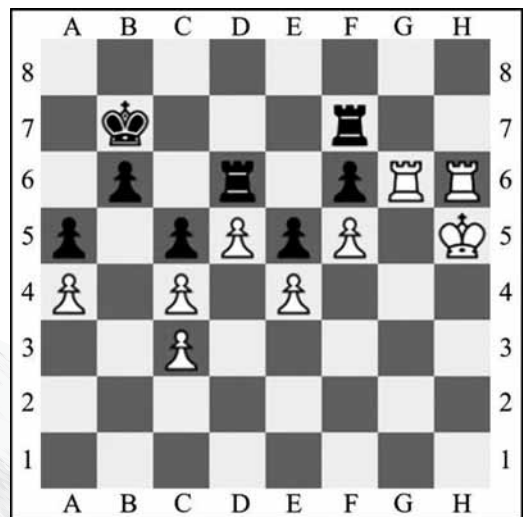
KRALJEVSKA ŠAHOVSKA UGANKA

Iz igre slovenskih šahovskih vele mojstrov_ic: Vasja Pirc – Aristides Zografakis, 9. šahovska olimpijada, Dubrovnik, 1950. Pirc je z reprezentanco SFRJ osvojil prvo mesto, druga je bila Argentina, tretja Nemčija.

Na vrsti je beli. Po štirih potezih črni preda igro.

Standardni algebrski šahovski zapis: pijon/kmet – brez oznake, S – skakač, L – lovec, T – trdnjava, D – dama, K – kralj, x – jemanje figure, + – šah, ++ – mat, O-O – mala rokada, O-O-O – velika rokada, = – remi/ponudba remija, e. p. – en passant (kmetovo jemanje mimogrede).

Pripravil: JN

REŠITEV JE OBJAVLJENA NA STRANI 30.

026
KRALJI
ULICE

PISMA BRALCEV_K

DRAGI KRALJI IN KRALJICE ULIC

V zadnjih letih časopisov sploh ne berem več, razen vašega. Torej to pomeni, da mi je vaš najljubši in edini! Razlog? Jaz še v življenju nisem brala časopisa, ki bi bil bolj iskren in resničen! Vedno znova me globoko gane in mi da vedeti, da je še upanje za ljudi. Da. Vi ste upanje. Sem kristjanka, verjamem v Jezusa, v enega in edinega Boga.

Jaz vem, da je svet zloben, in to veste tudi vi. Če ne bi vedeli, ne bi bili tam, kjer ste. In jaz vem, da svet, sistem, zver, želi pred nami skriti Boga, še posebej tistim, ki imajo veliko srce. Ne želi nam dobro. Hoče, da jemljemo droge, da se vdajamo alkoholu, da sebe zatiramo, da se imamo za ničvredne, želi, da smo nesrečni, želi, da si vzamemo življenje, želi nas utišati in skriti v svojo temno škatlo. Saj veste, kakšni so »vzvišeni« ljudje, ki vas še pogledajo ne. Samovšečni, ponosni, polni svojega ega, mislijo, da, ker imajo vse dobrine tega sveta, se lahko imajo za boljše in se ne potrebujejo konfrontirati sami s seboj v ogledalu, da ne bodo odgovarjali za svojo hladnost, za to, da so tako slepi in brez sočutja.

Resnica pa je, da bo en dan vsak stal pred Gospodom. Vam, bratje in sestre, govorim to, ker si želim z vami deliti to večno resnico in obljubo, ki jo nam daje tisti, ki nas je ustvaril. Za vas je bilo pisano Sveto pismo, dragi moji, za vas je umrl Jezus na križu, za vaše grehe, za to, da vas osvobodi tega zlobnega in temnega sveta, sistema, zveri. Bog ne kliče tistih, ki imajo vse in so srečni na tem svetu. Bog kliče tiste, ki trpijo, ki niso prijatelji s svetom, kliče tiste, ki so žalostni. Med prebiranjem junijske izdaje mi je srce razbijalo in solze so tekle kar same. Še posebej dnevnik 18-letne Sare. Nekajkrat sem ga prebrala in še predobro vem, kakšen je ta občutek, ko postaneš starejši in vidiš, da je bilo pri tvojem odraščanju nekaj drugače, ko vidiš, kako so se drugi pripravili na življenje. Čisto enake misli sem imela pri 18. letih. Da sem nič in kaj sploh delam tu, da bi bilo boje, da me ne bi bilo, da na zemlji nimam prostora.

Zdaj vem, kakšno grdo laž mi je svet podaril, in jaz sem z njo toliko let živela v stiski, trpela, se uničevala.

Draga Sara, že v trebuhu tvoje matere, takoj ko si bila spočeta, si že bila nekdo. In ne vem, kakšno je bilo tvoje otroštvo, ampak vsaj da te je mati pustila živeti, je razlog, da jo imaš rada. Bog pozna vsako dlakico na tvojem telesu in vsak delček tvojega srca. Ne pusti, da te laž ustrahuje in ti greni dneve, da ti vzame voljo, da ti govori, da ničesar ne znaš. Jaz sem sigurna, da imaš lastnosti, ki si bi jih kdo drug želel! Mogoče jih le ne poznajo, mogoče jih sama ne opaziš, in tudi če ne bi bilo tako, si nekdo. Si pomembna. Če tega zdaj v teh letih še nisi spoznala, saj je zapis iz 2016, upam, da boš kmalu, TVOJE ŽIVLJENJE JE VREDNO!

Ter tebi, Taubi, lepo, da si se uprl satanu! To, kar si videl, niso prividi, to so zlobni duhovi, ki ti želijo smrt. Luč v tebi je veliko močnejša od vse teme tega sveta, jaz verjamem vate (Bog tudi verjame vate) in vem, da ti bo uspelo najti pravo pot! Razlogov, da nekdo ostane na cesti, je mnogo. Vi jih najbolj poznate. In me boli, ko vas tretirajo, kot da ste si sami krivi, kot da je to zraslo zanalašč na vašem hrbtu. Kot da se je nekdo rodil in se odločil, da bo na cesti. Ljudi na cesto pošlje nasilje. Po navadi že v ranem otroštvu. Koliko izmed vas je imelo zlomljeno družino? Ali ste bili v okolici, v kateri so se dogajale stvari, ki se ne spodobijo. Doživljali fizično in psihično nasilje, zlorabo. To so stvari, ki človeka oblikujejo.

Kralji in kraljice ulic, vaš položaj si bodo bogatini en dan želeli, kajti Bog jim bo frnil krone z glav in jih dal na vaše glave. Želim vam dneve milosti in vedite, da vsak dan molim za vas! Le pogumno, dragi bratje in sestre!

S spoštovanjem, Joana

GIACOMOV FOTO KOTIČEK, ONKRAJ PAPIRNE KAŠE

[HTTP://WWW.GIACOMODONI.COM/2018/11/OLC/](http://www.giacomodoni.com/2018/11/OLC/)

Nisem mogel rešiti jaslic, tega čudovitega umetniškega dela, ki so ga ustvarile medicinske sestre in pacienti in je predstavljalo življenje v psihiatrični ustanovi (poglejte v KU #134). Toda močne ideje ne umrejo. Premikajo se. Predstavitev življenja v psihiatrični ustanovi skozi model Jezusovega rojstva izhaja iz *Cogoleta* in se seli v bivšo psihiatrično ustanovo v Genovi, kjer se je delovna skupina odločila, da ga ponovno obudi.

In da bi proslavili ta veliki dosežek, sem napisal šepavi verz:

*Želimo ustvariti jaslice, kar je pomembno,
to so prizori, zgodbe in pripovedi bogate.*

*Da bi bile prevelike za majhno sobo,
tako kot tiste v ustanovi Pratozanino.*

*Močna zgodba jaslic
odpira um in vrata.*

*Zgodba jaslic, ki nas lahko nauči poguma,
tako kot maja leta 1970, z zakonom 180 in njegovim sporočilom.**

*Scena jaslic iz recikliranih materialov,
ker v svetu ne bomo več ločeni.*

*Scena jaslic, ki nas ne bo pustila pozabiti,
ker se zgodovina ne sme nikoli več ponoviti.*

*So tisti, ki jo imenujejo spomin,
še rajši jo poimenujemo zmaga.*

*Bolečina bo samo prekletstvo,
če nas ne more naučiti lekcije.*

*Toda če v bolečini najdemo rešitev,
to revolucija bo prava.*

Giacomo Doni, Firenze

Prevod Jean Nikolič

* »Zakon Basaglia«: reforma psihiatričnega zdravstva se imenuje po italijanskem psihiatru Francu Basagliu, zakon nosi številko 180 in je zaslužen, da je radikalno preobrazil ne le italijansko, temveč tudi svetovno psihiatrijo. Zakon številka 180 je tudi formalno določil zaprtje tako imenovanih norišnic, kjer so bile osebe s težavami v duševnem zdravju le številke, nemalokrat pa nista izostalo niti trpinčenje in nasilje (op. ured.)

Ustvarjanje novih jaslic

Foto: Giacomo Doni

Kopalnica in tuši

Foto: Giacomo Doni

Šola

Foto: Giacomo Doni

Uprava

Foto: Giacomo Doni

SMS KOMENTARNICA: 030 323 128

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 128. VABLJENI K SODELOVANJU!

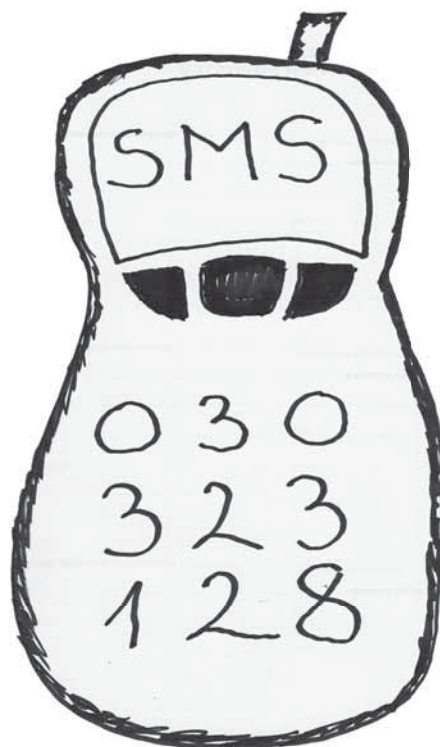
6. 6. >> Milana #065 in njegovo psičko Tio redno srečujem v podhodu pri MGL-ju. Vsakič mi polepšata dan. Ena sama velika pohvala! Vse dobro želim. Peter

6. 6. >> Danes mi je dan polepšal gospod, ki je prodajal kralje pred Mercatorjem v Kopru. Ko sem ga vprašala, kaj mu lahko prinesem iz trgovine, mi je odvrnil: »Nič ne rabim, samo vas.« Hvala za kratek klepet, stisk roke in najboljši časopis na svetu. Pozdravček Maša

7. 6. >> »Moj« kralj ulice #706 izpred pobreškega Mercatorja ima poleg lepega, prešernega nasmeha še najbolj tople in prijazne oči. Vse dobro vsem kraljem!

10. 6. >> Pozdravljeni, punca mi je priporočila, naj »kupim« vaš časopis, češ da ima zanimive vsebine in ni le način pridobivanja sredstev. Le kako je imela prav. Včasih mi pomaga razumeti zadeve, ki so del mene, ampak jih sam ne razumem. Čestitam. Res kvalitetna vsebina! LP M

10. 6. >> Oj, tudi v Kranju pri Hoferju imamo simpatičnega nevsiljivega prodajalca in nikoli ne dobi samo za časopis. Le tako naprej! Bernarda

028
KRALJI
ULICE

ZADRUGA STARA ROBA, NOVA RABA, POLJANSKA C. 14, LJUBLJANA

PRESELIMO VAS

Pokličite 059 010 075 med delovniki 9.00–19.00

SOCIALNO PODJETJE

NUDIMO:

- KOMBI PREVOZE, SELITVE, DOSTAVE, KOSOVNI ODVOZ, PRAZNJENJE OBJEKTOV, DEMONTAŽA IN MONTAŽA POHIŠTVA, BELJENJE, PO DOGOVORU
- ČIŠČENJE STANOVANJ, POSLOVNIH PROSTOROV, PO DOGOVORU

www.robaraba.si

OGLASNA DESKA

Skočite v PRP trgovinico na Poljansko cesto 14 ali v butik in skladišče v Studenec 41. Tam našli boste lončke za rože, okraske, knjige, slike, igrače, umetnine in starine. Ni, da ni, ker mi kupimo vse, kar je zastoj, in podarimo po simbolični ceni. Lahko nam tudi kaj donirate. Pogledajte pa si tudi našo ponudbo storitev čiščenja, selitev, likanja, vrtnarjenja itd. Več na www.robaraba.si.

Izšel je drugi slovenski prevod knjige Willa Halla z naslovom Vodnik za opuščanje uporabe psihiatričnih zdravil v skladu z načeli zmanjševanje škode. Zainteresirani jo lahko kupite po ceni 3 € na sedežu društva Pražakova 6 v Ljubljani, ali jo naročite po ceni 5 € po pošti.

Uspešno poučujem angleški jezik.
Gregor: 051 732 740

Društvo Kralji ulice se za donacije v mesecu juniju zahvaljuje:

- pekarni OSEM,
 - slaščičarni ZVEZDA,
 - podjetju SPAR Slovenija za prehrabene izdelke,
 - B.I.C. Ljubljana, oddelek SUAS (kuhinja) za pekovske izdelke,
 - društvu LAJKA za donacijo hrane za pse in mačke,
 - HITRI ŽLICI za donacijo kruha,
 - PEDAGOŠKI FAKULTETI za donacijo sendvičev,
 - ga. SILVI in njenemu možu iz Severne Primorske za donacijo oblačil in jabolk,
 - NZS za podarjene vstopnice in
 - vsem dobrim ljudem za donacije oblačil, obutve in hrane.
- Se priporočamo za naprej.

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Podari knjigo in jo prinesi na Kralje. Pražakova 6, 1000 Ljubljana.
Pon.–pet. 8.00–16.00 in sob. 9.00–12.00.
Tel.: 059 022 503

Nudim inštrukcije kitare, angleščine in nizozemščine (native speaker). Sprejem tudi rabljene računalnike.
Piet: 069 637 533.

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsak četrtek 15.00–16.00 v Športni center Triglav za Bežigradom (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

Urejanje vrtov in okolice ter nega palm in oljk.
Tel.: 069 954 655 ali 051 846 810.

029
KRALJI
ULICE

Delovanje našega društva lahko podprete tudi tako, da nam namenite 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo država odmeri za preteklo leto. To storite s spodnjim obrazcem, ki ga izpolnite in

pošljete na pristojni urad FURS (v Ljubljani je naslov: Davčna ulica 1, 1000 Ljubljana). Hvala!

PODATKI O DAVCNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna številka)

(poštna številka, ime pošte)

(davčna številka)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

(pristojni finančni urad)

**ZAKAJ NOBELOVEC ZA LITERATURO, BOB DYLAN,
NAGRADE NI DOBIL ZA MIR?
KER SO BILI NJEGOVI KONCERTI PREGLASNI!**

JURIJ KUNAVER

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca								Odstotek (%)
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice	2	3	9	5	6	0	4	6	0,5

V/Na _____, dne _____

_____ podpis zavezanca/ke

				FIZIKALNA OBLIKA SNOVI (DVE BESEDI)	VOZILO ZA PREVOZ BLAGA (DVE BESEDI)	SKUPNO KOSILO V ANTIČNI GRČIJI (IZ: SORENA)	STARO MESTECE V BLIŽINI ZADRA	PLEŠASTI DETEKTIV IZ PRILJUB- LJENE TV SERIJE	GRŠKA BOGINJA MODROSTI	
				PREBIVALKA GLAVNEGA MESTA GRČIJE						
				BALZAC: "OČE -----"						
				RUVANJE, PRERI- VANJE						
				DOLGA DOBA, EPOHA, VEK			ANTON NANUT FR. LUKA OB ROKAVSKEM PRELIVU			
				KRAJ V BLIŽINI BEOGRADA (IZ ČRK: KROGAC)						
ITALIJAN- SKA TISKOVNA AGENCIJA				PREBIVALCI EVROPSKE OTOČNE DRŽAVE	JEZERO V KRATERJU UGASLEGA VULKANA					
PRIROJENO, NEHOTENO VEDENJE ALI REAGI- RANJE, NAGON	LISTINA, S KATERO SE KAJ POTRJUJE	ZDRUŽI- TEV, ZGOSTI- TEV	DRŽAVA NA BLIŽNJEM VZHODU	SLOVITI ŠPARTAN- SKI VOJSKO- VODJA	KRATICA ZA OPTICAL NETWORK TERMINAL	IZVIRNI KRAK REKE MENAM NA TAJSKEM	JAZ ?, ON	PRITOK DRINE VINKO ČERNIGOJ		
ČRKA GRŠKE ABECEDA							MODEL JAPONSKEGA AVTOMO- BILA NISSAN			
LITERARNI IZRAZ ZA NOTRA- NJOST							BACEK VISOKA GORA V GRŠKI TESALJI			
MOČNA ČUSTVE- NOST								MLEČNI IZDELEK SREDOZEM- SKA RASTLINA		
SLAVNI ČEŠKI LUTKAR (JIRI)					SKRIV- NOSTNO HIMALAJSKO BITJE	GRŠKA FILOZOFSKA ŠOLA PARIŠKI GANGSTER		NEKDANJI POLITIK MARKOVIČ	PTIČ SRŠENAR	IME PLAVALKE ISAKOVIČ
IME NEK- DANJEGA UGANDSKEGA POLITIKA AMINA			PREJŠNJE IME AFRIŠKEGA JEZERA MALAVI				NERED BENGALSKI PESNIK 20. STOL. (IZ: SAD)			
SUKANEC			STRANSKA STAVBA HOTELA VESNA ARHAR							
LAŽNA ŽALJIVA IZJAVA O KOM							OKAMENELA SMOLA IGLAVCEV			
STANOVSKI KOLEGA							PERZIJSKA KRALJICA, KI JE REŠILA JUDE			

Sestavil: Jože Petelin

Ime in priimek: _____

Naslov: _____

Rešitev šahovske uganke:

1: Tg8, Td7; 2: Kg6, Ka7; 3: Th8, Tg7+; 4: Kxf6, črni
preda igro.

NAGRADNA KRIŽANKA

Pravilno izpolnjeno križanko pošljite do konca meseca na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana - in se potegujte za zabavne nagrade: knjigi Franja Franciča Meseno spoznanje, Novi svet – zbirka poezije in proze ter zgoščenko Ulične žvrgoljivosti Kraljev ulice.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne uganke, ki so: Brigita Podovšovnik iz Izole, Anja Vrhovnik iz Moravč, Ana Pirečnik iz Šmartnega ob Paki ter Branka Botič iz Ljubljane.

oh, olhe
para ele!
Onde voce
dormiu ontem? *

No centro em
algum lugar, tudo
estava umido, duro,
mas sem roupa de cama,
wifi no esta
funcionando.*

* o liga! kje si bil pa spal včiri?

* v centru nekje, vse je blo vlažn, trd, pa
nubene postelnine... wi-fi ni delu...

ruim!...
e o dono? *

* slaba... kaj pa lastnik?

dono? Doi,
eu paguei ha
tres semanas
atras... *

* lastnik? boli ga, plaču
sm že pred tremi tedni...

ej, a se
sam men zdi
de je v tele
lublan čedali
več turizma?

?

Št. 158

**JULIJ
2019**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI ULICE

